

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie C · núm. 341

Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat

Sessió 10, primera reunió, dimecres 1 de març de 2017

Presidència de l'l. Sr. Germà Bel Queralt

[Dossier](#)

TAULA DE CONTINGUT

Control del compliment de la Resolució 81/XI, sobre el finançament del Servei de Control de Mosquits del Baix Llobregat (retirat) 290-00069/11	3
Proposta de resolució sobre el Pla especial urbanístic del Centre de Residus de la Garrotxa 250-00765/11	3
Sessió informativa amb el conseller de Territori i Sostenibilitat sobre l'estratègia del Govern amb relació a la biodiversitat 355-00059/11	9

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 10.1 de la CMAS

La sessió de la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat (CMAS) s'obre a les tres de la tarda i sis minuts. Presideix Germà Bel Queralt, acompanyat del vicepresident, Josep Lluís Franco Rabell, i del secretari, David Rodríguez i González. Assisteix la Mesa la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Hi són presents els diputats Violant Cervera i Gòdia, Ferran Civit i Martí, Adriana Delgado i Herreros, Carles Prats i Cot, Meritxell Roigé i Pedrola, Maria Rosell i Medall, Maria Dolores Rovirola i Coromí i Marc Sanglas i Alcantarilla, pel G. P. de Junts pel Sí; Susana Beltrán García, Marina Bravo Sobrino, Francisco Javier Domínguez Serrano i Lorena Roldán Suárez, pel G. P. de Ciutadans; Marta Moreta Rovira i Jordi Terrades i Santacreu, pel G. P. Socialista; Hortènsia Grau Juan, pel G. P. de Catalunya Sí que es Pot; Sergio Santamaría Santigosa i Marisa Xandri Pujol, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i Mireia Boya e Busquet, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Assisteixen a aquesta sessió el conseller de Territori i Sostenibilitat, Josep Rull i Andreu, acompanyat de la secretària de Medi Ambient i Sostenibilitat, Marta Subirà i Roca, i la directora general de Qualitat Ambiental i Canvi Climàtic, Mercè Rius i Serra.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposta de resolució sobre el Pla especial urbanístic del Centre de Residus de la Garrotxa (tram. 250-00765/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació (text presentat: BOPC 297, 34).

2. Control del compliment de la Resolució 81/XI, sobre el finançament del Servei de Control de Mosquits del Baix Llobregat (tram. 290-00069/11). Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat. Criteri de la comissió sobre el compliment.

3. Sessió informativa de la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat amb el conseller de Territori i Sostenibilitat sobre l'estratègia del Govern amb relació a la biodiversitat (tram. 355-00059/11). Conseller del Departament de Territori i Sostenibilitat. Sessió informativa.

4. Compareixença de la directora general de Qualitat Ambiental davant la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat per a informar de les accions per a mitigar la contaminació de l'aire a l'àrea de Barcelona (tram. 357-00351/11). Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat. Compareixença.

El president

Doncs, benvinguts, els que mos acompanyeu avui. Sou de la Garrotxa? (*Veus de fons.*) És el que m'he imaginat al veure el primer punt de l'ordre del dia. Ben fet. Terra molt alta i molt..., vista des del sud és molt impressionant: les fagedes i els volcans i la rafia, uf!, genial. (*Veus de fons.*) Sí? Ja... (*Jordi Terrades i Santacreu demana per parlar.*)

Control del compliment de la Resolució 81/XI, sobre el finançament del Servei de Control de Mosquits del Baix Llobregat (retirat)

290-00069/11

Em sembla que hi ha una prèvia. Diputat Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Per anunciar-li, president, que retirem el punt 2.

El president

S'acaba d'anunciar la retirada del punt 2, del control de compliment d'una resolució. Ho agraeixo, perquè això ajudarà que mantinguem esta tradició de funcionament fluid i ràpid de la comissió.

Proposta de resolució sobre el Pla especial urbanístic del Centre de Residus de la Garrotxa

250-00765/11

I, per tant, lo que farem serà començar l'ordre del dia amb lo debat i votació de la Proposta de resolució sobre el Pla especial urbanístic del Centre de Residus de la Gar-

rotxa que ha presentat el Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. I per a fer-ne la defensa, la diputada Boya.

Mireia Boya e Busquet

Gràcies, president. Molt bona tarda a tothom. Bé, és la segona vegada que portem una proposta de resolució a aquesta comissió sobre aquesta planta de triatge a Sant Jaume de Llierca, a la Garrotxa. Breument tornaré a explicar per què –l'exposició de motius– ens oposem a aquesta planta de triatge i per què l'hem portat en seu parlamentària, més enllà de les instàncies municipals i comarcals, que també hi hem fet les accions pertinents.

Bàsicament m'agradaria que tothom vegi que hi ha una contundent oposició del territori, i sobretot del municipi de Sant Jaume. Aquí tinc 1.360 signatures dels veïns d'un poble de tres mil habitants. És a dir, la meitat ha signat en contra d'aquesta planta de triatge, i considerem que els menors no poden signar; per tant, en percentatge, les famílies que s'oposen a aquesta planta de triatge són majoria en aquest municipi. Tot i això, aquestes famílies no són escoltades ni per l'ajuntament ni pel consell comarcal, i han demanat empara en aquest Parlament per tal que aquesta contundent oposició del territori pugui ser escoltada i pugui ser valorada.

Aquest servei, aquesta planta de triatge, s'ha ubicat allà de la mateixa manera que els colonitzadors feien amb el mapa d'Àfrica: «Tirem recte, posem aquesta frontera aquí sense tenir en compte què hi ha a un costat i què hi ha a l'altre costat, d'una manera totalment arbitrària.» Entra en contradicció amb diferents figures urbanístiques i de residus. El Pla territorial parcial de les comarques gironines, per exemple, considera l'àrea on s'implantarà aquesta planta com una àrea d'especial valor per la connectivitat: si s'implantés, aquesta connectivitat es destruiria, es trencaria, perquè es passaria a considerar..., el sòl que ara és agrícola canviaria la qualificació i seria sòl industrial.

A banda, tampoc estava previst al Precat20, el Programa de prevenció i gestió de residus i recursos fins a l'any 2020 que la mateixa conselleria fa; o sigui, la mateixa conselleria entra en contradicció amb els instruments dels que es dota per planificar la gestió de residus a llarg termini. I, a banda, hi ha dues infraestructures que ja existeixen, que són equidistants a aquesta, que no arriben al cent per cent de la capacitat, que podrien assumir la gestió dels residus de tota aquesta zona, que són les plantes d'Orís, a Osona, i de Pedret i Marzà, a l'Alt Empordà.

I, a banda, volem denunciar una vegada més a què respon aquesta arbitrariedad en la implantació d'aquesta planta de triatge, que no són més que les dinàmiques a les que estem acostumades en molts llocs de Catalunya d'aquestes xarxes mafioses locals que, per guanyar uns diners, doncs, decideixen posar-hi arbitràriament infraestructures com aquesta. I això no només passa aquí, sinó que ahir en vam veure un exemple, que és el de Tracjusa.

Aquesta política és recurrent a l'Agència de Residus del Departament de Territori i Sostenibilitat de Catalunya. Nosaltres quan va comparèixer el conseller ja vam dir que fèiem una esmena a la totalitat a la política de residus que està fent la conselleria, i avui ens hi reafirmem. És més, si no prospera la nostra proposta de resolució, continuarem lluitant en contra d'aquesta nefasta política de residus que no està planificada sinó que respon més als interessos dels cacics locals, que volen enriquir-se col·locant determinades infraestructures en alguns llocs, que no a una visió global del que ha de ser la gestió de residus en aquest país.

Per tot això el que demanem és que es derogui de forma definitiva la resolució del conseller de Territori, i instada pel senyor Tost, director de l'Agència de Residus, que aprovava el pla especial urbanístic d'aquest centre de residus de la Garrotxa. I demanem que l'Agència de Residus sigui coherent amb ella mateixa i amb els instruments de planificació a llarg termini que ha dissenyat, i que s'adeqüi al Precat20, que és el pla que tots hem validat i acordat per definir on s'han de posar aquest tipus d'infraestructures.

Res més. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada Boya. No em consta cap esmena registrada; per tant, lo que farem és passar directament a la posició dels grups respecte al text defensat per la CUP - Crida Constituent. I en primer lloc, pel Grup Ciutadans, té la paraula la diputada Bravo.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidente. Bueno, este no es un tema nuevo; de hecho, ya se había traído alguna vez a la comisión, aunque finalmente se retiró. No es un tema nuevo tampoco en el tiempo, no solo en esta comisión, sino que ya es un asunto al que se le ha dado muchas vueltas. Y es totalmente cierto que presenta mucha oposición en el territorio y en particular en el municipio afectado.

Aun así, nosotros creemos que en la tramitación que se ha seguido no se ha realizado ninguna irregularidad, y por eso no vamos a apoyar que sea este Parlament el que decida parar la implantación de la planta de triaje. Sí creemos que en todos estos casos el Gobierno tiene que hacer un mayor esfuerzo de diálogo y de negociación, y de explicación de los motivos por los que se ha llegado a esta decisión. Y creemos que esta oposición que se manifiesta desde el territorio es eso lo que pone en relieve: que este trabajo quizá no se ha hecho adecuadamente.

Aun así, como decimos, no apoyaremos la propuesta, pero sí esperamos que la negociación continúe y que la solución que se tome sea más acorde con lo que se quiere desde el territorio.

Gracias.

El president

Moltes gràcies, diputada Bravo. I ara, pel Grup Parlamentari Socialista, diputat Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Nosaltres tampoc donarem suport a aquesta moció. Instem les parts a seguir parlant, però tot el procediment administratiu que s'ha seguit és el correcte, des del nostre punt de vista, pel que fa a l'aprovació del pla director. De fet, és veritat que aquesta planta porta un cert retard, en concret cinc anys, que denota, doncs, les dificultats que hi ha hagut per implantar aquesta infraestructura. Generalment, quan parlem d'aquest tipus d'infraestructures sempre hi han dificultats a tots els territoris.

També no és menys cert que hi ha un acord entre l'ajuntament i el consell comarcal per establir aquesta planta en un polígon industrial, que també hi ha un conveni amb la comarca veïna del Pla de l'Estany per gestionar junts les deixalles i utilitzar conjuntament també aquesta planta de triatge, i que també hi ha finançament de la junta de residus.

Per tant, i en conseqüència amb aquests arguments, nosaltres, en els termes i en el to en què està redactada aquesta proposta de resolució, ja vam manifestar..., bé, no vam tenir l'oportunitat de manifestar-ho en l'anterior comissió en què es va tractar aquest tema, però no li podem donar suport. I, per tant, hi votarem en contra.

El president

Moltes gràcies, diputat Terrades. Ara, pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, la diputada Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, president. Donar la benvinguda a les veïnes i els veïns de Sant Jaume de Llierca, que valentament porten aquest combat, que ens pot semblar un combat local però, com deia la diputada Mireia Boya, al final és un combat contra unes maneres determinades de fer que han marcat aquest país, desgraciadament, durant molts anys, i que jo creia que amb això de la construcció del nou país les preteníem canviar, però veig que n'hi ha alguns que no ho canviaran. I aquestes maneres de funcionar –cometes– més «caciquils», i saltant-se totes les voluntats populars i certes directives ambientals, doncs, continuen endavant, encara que s'hi doni la forma que legalment s'ha fet tot correctament.

No hi insistiré, perquè crec que a l'exposició de motius està molt ben explicat. Només dues qüestions: els terrenys aquests on s'ha d'edificar aquesta planta eren agrícoles, estaven catalogats com a agrícoles; s'hi fa un canvi i es fan com a industrials, però és que a més afecten uns connectors. Clar, què passa? Que com que no tenim aprovat el pla director de connectivitat ecològica..., que ara al final ja acabaré malpensant –i ara l'hi diré al conseller– que potser és que no ens interessa, aprovar el pla de connectivitat ecològica, perquè així, quan hi han connectors, ens ho podem anar saltant quan l'interès econòmic o l'interès de determinades persones és superior.

Per tant, afecta el pla de connectivitat, però és que a més tenim una altra planta, o sigui, incompleix, com dèiem, el mateix Precat perquè hi ha una altra planta. I sobretot vulnera aquell principi de que cada territori es gestiona els seus residus, i en tot cas a l'àrea metropolitana, que en genera molts més, haurem de veure entre tots i totes com resollem el tema, però no imposant a territoris que assumeixin residus que no són d'ells.

I aquí al final el que hi ha és una presumpta, també..., o sigui, més enllà del tema ecològic, del tema del pla de residus, perdoni, però això fa olor d'una presumpta operació d'especulació urbanística, en què famílies del poder rural garrotxí fan un curs intensiu d'autoajuda en aprofitament, i uns terrenys que en principi eren poc aptes per ubicar-hi aquesta instal·lació es reconverteixen en terrenys industrials. I al final tenim que l'amo dels terrenys, qui autoritza, qui dissenya la instal·lació i qui la gestionarà, curiosament, formen part d'un cercle peculiar, diguem-ho així, de famílies i amistats.

Jo crec que el nou país no pot continuar construint-se sobre aquestes bases; vaja, no crec que aquest sigui el desig majoritari. I, sobretot, està clar que ningú vol en el seu territori residus –això està molt analitzat: l'efecte Nimby–, però el que també està clar és que, si ens dotem d'uns plans que estan aprovats, estudiats, consensuats per tots, després no podem anar-los incomplint.

Per tant, el vot de Catalunya Sí que es Pot serà a favor d'aquesta proposta de resolució. I en cas que avui no s'aprovi, com de moment sembla ser, nosaltres continuarem lluitant, i al costat del territori, perquè aquesta instal·lació no es porti a terme.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada Grau. Ara, pel Grup del Partit Popular, el diputat Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidente. Sí, en efecto esta propuesta de resolución se presentó en la comisión que nos ocupaba el pasado 14 de diciembre, pero fue en última instancia retirada por la CUP. Sí que hemos comprobado, efectivamente, que en el nuevo redactado lo que es la exposición de motivos es idéntica y sí que varía la parte dispositiva de la propuesta de resolución, donde creemos que, bueno, de forma taxativa, quizá excesivamente taxativa, se insta el Govern de la Generalitat a detener definitivamente la implantación de la planta de *triatge* de la Garrotxa.

Nuestro grupo parlamentario quiere ser especialmente sensible con las personas que en el territorio pueden sufrir consecuencias derivadas de inmisiones o de actividades que de alguna forma resten calidad de vida a los ciudadanos de los municipios. Por tanto, vaya por delante, como digo, la preocupación que nuestro partido manifiesta en relación con iniciativas que, de alguna forma..., cuando hay una reclamación social latente que se escenifica, que se hace pública, que se moviliza, entendemos que es fundamental escuchar, poner la oreja y, bueno, atender las demandas que tienen su lógica y su razón de ser, y que, por tanto, no hay que, en ningún caso, desatender de forma imperativa.

Con esto quiero decir que el posicionamiento de nuestro grupo parlamentario con relación a la propuesta de resolución y a lo que se dice en la exposición de motivos... Nos llama la atención que, efectivamente..., que consta que parte de la población de Sant Jaume de Llierca ha presentado 1.360 firmas ante este Parlamento. Y a nosotros nos parece que eso ya es significativo de que realmente, bueno, hay un rechazo, que no diremos que es absoluto, no sabemos si es mayoritario, pero, en cualquier caso, que hay una reclamación que hay que escuchar.

Yo quizá en este tipo de cuestiones..., y para mí en este caso es una cuestión que a veces quizá en otros ámbitos se hace, y en este a lo mejor sería más procedente –quizá, a lo mejor– una consulta a nivel de municipio para que los vecinos de Sant Jaume de Llierca, conociendo con detalle, teniendo toda la información del proyecto que se pretende llevar a cabo, pues, evidentemente, con las debidas garantías, solicitando las autorizaciones pertinentes que todo proceso consultivo de esta naturaleza exige..., quizá agotar esa vía para que al Parlamento llegara una decisión, desde el punto de vista del territorio, inapelable, sería más idóneo.

Y eso es lo que precisamente nos mueve, teniendo en cuenta, como digo, la sensibilidad que queremos manifestar también con los vecinos de Sant Jaume de Llierca, a que en última instancia nosotros nos vamos a abstener con relación a esta propuesta de re-

solución. Insisto: más que nada porque quizá la propuesta, tal y como viene planteada, es maximalista. Y a lo mejor hubiera sido bueno agotar, como digo, otros mecanismos que a los distintos grupos parlamentarios nos llevaran al convencimiento de que es una reclamación absolutamente mayoritaria por parte del municipio. Por tanto, escuchar a los vecinos de Sant Jaume, que tengo el convencimiento, por lo que aquí se nos pone de manifiesto, que no ha sido así.

Y eso, y teniendo en cuenta lo dicho, es lo que nos lleva en última instancia a poner de manifiesto que nos abstendremos, como he dicho, a esta propuesta de resolución.

El president

Moltes gràcies, diputat Santamaría. Pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula el diputat Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, president. En tot cas, donar la benvinguda als veïns de Sant Jaume de Llierca i d'altres municipis de la Garrotxa. En tot cas, senyora Boya, s'ha passat de frenada –s'ha passat de frenada. I l'hi diré: a mi em sembla que una proposta que demana aturar totalment és una proposta que no es pot entrar a debat.

Vostès van portar una proposta que va ser retirada per vostès a última hora en la comissió del mes de desembre en la qual aquest grup parlamentari volia donar suport, i vostès la van retirar. I era una proposta que, clarament, eh?, anava en la línia que em sembla que ens hi podem trobar.

I recordaré els dos punts que hi havia en aquesta proposta de resolució: un era «instar el Govern de la Generalitat a la derogació definitiva de la resolució del conseller de Territori i Sostenibilitat del 27 de març de 2014 en la qual s'aprova el Pla especial urbanístic del Centre de Residus de la Garrotxa», amb la qual cosa estem d'acord, perquè fruit de la negociació..., i aquí valdria la pena determinar..., Vostès diuen que la instal·lació o la ubicació d'aquest planta va en un sòl rústic. No és cert: a partir dels pactes hi ha hagut un canvi i, per tant, no hi ha..., aquesta instal·lació va en una zona industrial, no va en una zona rústica, per tant, diguem-ne, hi ha un canvi important. No hi ha cap modificació i, per tant, nosaltres donem suport a allò que sí que entenem que no era correcte, eh? I, per tant, fruit de l'acord i fruit de la negociació a nivell comarcal i a nivell amb l'ajuntament, també, s'ha arribat a uns canvis, diguem-ne, d'ubicació de la situació.

I en l'altre es plantejava «instar l'Agència catalana de Residus que adequi el Pla de residus» per anar a minimitzar la incidència dels residus i anar al porta a porta, i aquest és el model que..., aquest país camina cap aquí. Per tant, jo ja l'hi vaig dir en aquell moment: nosaltres estem d'acord en tots aquests dos punts que vostès presenten.

Pel que fa al tema dels residus? És un tema, diguem-ne, de gestió complexa, i és evident que a vegades hi ha unes previsions, i en tot cas el país té fetes un seguit de previsions d'implantar un seguit d'infraestructures que permetin la gestió del residu. Un model que ha de tendir a la minimització del residu? Hi estem d'acord i defensem, i el Govern ho fa a través de l'Agència catalana de Residus, la implantació del porta a porta al màxim possible i tot el reciclatge de manera gran.

Entenem, i aquest és el model que hi ha en aquests moments, que la construcció de les plantes va en aquest cas a dibuixar el país amb unes zones que van més enllà, diguem-ne, de les mateixes comarques i, per tant, preveu..., té la compensació entre comarques, i això és el que hi ha en aquest cas: una planta que ha de donar servei a la comarca de la Garrotxa i a la comarca del Pla de l'Estany. En tot cas, intentar minimitzar i no transportar residus amunt i avall del país, com és veritat que ha passat en algunes ocasions, sinó intentar, diguem-ne, que la valorització del residu es faci en els llocs més propers on es genera.

Però és més: aquesta planta..., i aquí és on em sembla que hauríem de centrar el debat, senyora Boya: quin model de planta? I aquest és el model, i aquí és on hem d'anar: hem de tendir, i el Govern està en aquesta línia... Les construccions: hem d'evitar..., perquè això ho estem pagant amb conseqüències que a vegades hem tingut d'instal·lacions sobredimensionades, que no s'han adequat ni a la realitat ni al que ha anat passant amb posterioritat. I, per tant, aquí sí que el Govern està treballant en un seguit d'infraestructures flexibles, si em permet l'expressió, en el sentit que es vagin adequant sense la necessitat de construir noves plantes, sinó que el contingut de les seves plantes es vagi

transformant a mesura que també es transformen els resultats socials de la minimització del residu, i, per tant, anem transformant també el que hi portem, en aquelles plantes.

Per tant, si vostès..., i jo hi insisteixo: el model que hi havia era canviable, s'havia de canviar, s'ha fet fruit del pacte, però el que no podem és plantejar, diguem-ne, pel broc gros, aquesta proposta de paralitzar, perquè en definitiva algú o altre..., és a dir, hem de fer aquestes instal·lacions per poder minimitzar el residu que encara no hem aconseguit eliminar del tot. I, per tant, no dubti que el Govern del país treballa, primer, en la reducció del residu, que aquest és l'element més important que necessitem com a país, i que en tot cas anem a minimitzar tot el que es generi. En tot cas, les instal·lacions, com més petites siguin i més eficaces siguin..., estem totalment d'acord que la cosa ha d'anar per aquí.

Per tot això, hi insisteixo, hauríem donat suport a la proposta que vostès van presentar el mes de desembre. En aquest cas, i per tot el que he exposat, votarem negativament a la proposta de resolució que ens presenten.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Veig que no hi han esmenes; en principi no hi hauria la necessitat d'obrir un torn per reaccions a les esmenes, però té quinze segons la diputada Boya, que consideri que algun altre se pugui sentir... eviti al·lusions, eh?

Mireia Boya e Busquet

Ràpidament. Donar les gràcies als veïns i animar-los a que continuïn lluitant perquè aquesta planta no es faci.

Dir que, de diàleg, gens, senyor Sanglas: hi ha una demanda penal a un membre de la plataforma del president del consell comarcal perquè no vol parlar. El senyor Tost no s'ha volgut reunir mai amb la plataforma, diàleg zero, no és manera de fer. I, finalment, doncs, modifiquem els plans que vulguin, però això està fet a dit, està fet a demanda i responen a certs interessos, i a mi em saben especialment greu les seves paraules, perquè vostè en teoria és d'esquerres.

Gràcies.

El president

Òbviament, el senyor Sanglas té un temps equivalent, si és que ho desitja, per a...

Marc Sanglas i Alcantarilla

En tot cas, tampoc no es tracta d'obrir un debat, aquí... Amb la senyora Boya hem parlat en nombroses ocasions, en seguirem parlant. El model s'ha modificat respecte als que hi havia inicialment, i ha generat un consens institucional important a tota la comarca, i no només en una sola comarca sinó en dues comarques, per tant, nosaltres entenem que sí que es genera aquest consens, tot és evident, eh? I no negarem que també hi ha una protesta ciutadana en aquest tema, però no es pot dir que no s'hagi generat consens, també; no s'ha generat unanimitat, això és evident, però sí que entenem que hi ha un consens.

I, en tot cas, l'apel·lació, diguem-ne, de cadascun dels orígens del membre d'aquesta coalició electoral em sembla que no fan objecte del debat.

Gràcies.

El president

Bé, moltes gràcies.

I lo que farem és passar directament a la votació de la proposta, si ningú més té...
(Pausa.) Molt bé.

Vots a favor?

Tres vots a favor.

Vots en contra?

Setze.

Abstencions?

Dos.

Per tant, la proposta és rebutjada per 16 vots en contra, 3 a favor i 2 abstencions.

Atès que ha estat retirat el següent punt de l'ordre del dia, que és el control del compliment de la Resolució 81/XI, sobre el finançament del Servei de Control de Mosquits del Baix Llobregat, el que farem sense necessitat de més interrupció és passar ja a les

compareixences que tenim previstes: en primer lloc, la del conseller del Departament de Territori i Sostenibilitat, i, en segon lloc, de la directora general de Qualitat Ambiental i Canvi Climàtic.

Parem dos minuts per si voleu acomiadar la gent que ha vingut del territori a assistir a la discussió, i reprendrem immediatament la celebració de la sessió, eh?

La sessió se suspèn a dos quarts de quatre de la tarda i un minut i es reprèn a dos quarts de quatre i cinc minuts.

El president

Molt bé.

Sessió informativa amb el conseller de Territori i Sostenibilitat sobre l'estratègia del Govern amb relació a la biodiversitat

355-00059/11

Comencem ja el tercer punt de l'ordre del dia, que és la compareixença del conseller de Territori i Sostenibilitat. Tot i que les regles de límit de temps en intervencions són especials per a compareixences de consellers, vaig demanar al conseller que s'apliqués una miqueta d'autolimitació, convençut que els portaveus del grup també compartirien esta idea d'eficiència en lo funcionament de la comissió. No és la política general del departament respecte al medi ambient, és un tema específic, i hem anat desenvolupant el costum de ser eficients.

Passaré primer la paraula al conseller, i després obriré un torn d'intervenció als grups, i després farem, si escau, un torn de rèplica i contrarèplica, d'acord? *(Pausa.)* Molt bé.

Doncs, conseller, té la paraula.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Josep Rull i Andreu)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em complau de fer aquesta compareixença, la primera que faig d'un àmbit sectorial a petició pròpia. Fins ara he tingut la possibilitat de comparèixer, en la primera intervenció, explicant el full de ruta del Departament de Territori i Sostenibilitat; la compareixença pròpia de l'elaboració dels pressupostos, i dues compareixences a instància seva: una a l'entorn de la situació de congestió que hi va haver a l'aeroport de Barcelona, arran d'algunes dificultats amb una companyia aèria, i l'altra, a l'entorn d'Aigües Ter Llobregat. Però aquesta és la primera compareixença sectorial que demano jo mateix, arran del debat que vam tenir en el tràmit de pressupostos, i hem volgut, des del Departament de Territori i Sostenibilitat, que fos sobre biodiversitat, sobre allò que fa el Govern de Catalunya a l'entorn d'un tema d'extraordinària sensibilitat.

La segona cosa que els voldria plantejar és agrair que m'acompanyin en aquesta compareixença la secretària de Medi Ambient, Marta Subirà; el director general de Polítiques Ambientals; la directora general de Qualitat Ambiental; excusar el subdirector general de Biodiversitat i Medi Natural, que el tenim lesionat en aquests moments. I també agrair la presència de tres caps de servei: de Ricard Casanovas, de Maria Pery i de Sara Pont, perquè en quedi constància en el diari de sessions.

I esmento aquestes persones però hauria d'esmentar tota la gent que treballa a la Subdirecció General de Biodiversitat. Si hem pogut fer el que hem fet, si estem fent el que fem amb moltes dificultats de tot ordre, és perquè, com en tants àmbits de la Generalitat de Catalunya, hi ha uns professionals, uns servidors públics, que van, amb la seva actuació, fins i tot més enllà d'allò que inicialment els correspondria. En aquest àmbit concret, els servidors públics tenen, diguem-ne, una vocació de servei, si em permeten dir-ho en aquests termes, pràcticament militant. Jo els ho vull agrair, i els ho vull agrair en aquest acte formal d'aquesta compareixença. Si no, res del que estem fent en aquests moments, o res del que volem fer no seria possible.

(L'exposició del conseller és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Començo aquesta intervenció bàsicament posant en valor allò que vostès ja saben, però potser el país no és conscient de la potència que té Catalunya des d'un punt de vis-

ta de biodiversitat. Catalunya és una nació rica en aquest àmbit: més de quatre-centes espècies d'animals vertebrats, més de deu mil espècies d'animals invertebrats, més de quatre mil plantes vasculares. Certament no podem competir en extensió perquè som un país petit, però en el context europeu som capdavanters en diversitat biològica, en diversitat d'espècies, d'hàbitats i de paisatges. Perquè se'n facin una idea: Catalunya acull 741 hàbitats diferents; d'aquests, formen part de la Xarxa europea Natura 2000 noranta-quatre hàbitats i cinquanta-set espècies que són d'interès comunitari, i vuitanta-tres espècies d'ocells que estan inclosos en l'annex 1 de la directiva d'ocells.

Comparem-nos amb l'entorn mediterrani: Catalunya té dotze vegades més hàbitats d'interès comunitari per unitat de superfície que el conjunt d'Espanya; sis vegades més que Itàlia; tres vegades més que Portugal; tretze vegades més que França; catorze vegades més que Suècia o la Gran Bretanya, o quinze vegades més que Alemanya –i ja ens situem en el centre d'Europa.

La comarca de la Garrotxa, ella sola, té més diversitat biològica que la totalitat del Regne Unit. I és que són molt pocs els indrets d'Europa, fora de Catalunya, on un ornitòleg avesat pot arribar a veure més de dues-centes espècies d'ocells en menys de vint-i-quatre hores. Tenim paratges costaners, aiguamolls, brolles i boscos mediterranis; cingleres calcàries, boscos humits, zones estèpiques, prats alpins. En poques hores de cotxe és possible fer un itinerari paisatgístic equivalent al d'un llarg viatge entre el sud i el nord d'Europa.

I si aquesta gran biodiversitat és un tret diferencial i un actiu de Catalunya, també ho és la humanització del seu medi natural. Fet que no és contradictori, al contrari: a Catalunya no existeixen ecosistemes verges o intocats; tots, en major o menor mesura, han patit la pressió antròpica, i molts són el resultat d'una dinàmica home-natura sovint dilatada en el temps. Hi ha molt de cultura en el nostre medi natural, i aquest pes de la història, l'economia i la cultura en la nostra natura l'enriqueixen i configuren un fet patrimonial, material i immaterial, excepcional.

Però des d'un punt de vista de la dimensió, quin territori ocupa a Catalunya el que anomenem «medi natural»? Depèn: depèn de si parlem del sòl no urbanitzable, que és molt, el 94 per cent del nostre territori; de sòl forestal, un 64 per cent del nostre territori, o del Pla d'espais d'interès natural, que representa el 32 per cent del país i agrupa aquells espais que considerem de més valor, i entre els quals trobem els espais de protecció especial, el que habitualment anomenem «parcs naturals», tot i que en són molts més.

Avui ens centrarem en aquest 32 per cent, sense oblidar que la responsabilitat en matèria de biodiversitat no s'acaba en el sistema d'espais protegits, sinó que afecta el conjunt de la matriu territorial i el conjunt de les polítiques sectorials, i que cal garantir la connectivitat entre espais i la bona salut del medi en el seu conjunt, estigui o no estigui dins d'un espai protegit. En qualsevol cas, parlem d'una part del territori molt substancial, que tenim l'obligació legal de conservar, i que segurament, ja els ho avanço, els recursos que s'hi destinen no són proporcionals a la seva dimensió ni a la seva importància.

Arribats a aquest punt, podem afirmar quatre coses: primer, tenim un patrimoni natural excepcional en el context europeu i, per tant, una gran responsabilitat de protecció i de gestió.

Segon, la protecció de la natura no és una política menor, ni ha de ser una política menor, perquè afecta i incideix en una part molt important del territori.

Tercer, però tampoc no és una càrrega: la protecció i la gestió del patrimoni natural és un tret diferencial de país, un motiu d'orgull, i una oportunitat i un motor de desenvolupament.

I quart, la protecció i valorització de la natura són elements definidors dels països desenvolupats i capdavanters. I heus aquí la tria: quina mena de país nosaltres volem ser? –quina mena de país? Si volem ser un país, diguem-ne, discret des d'un punt de vista d'aquests valors, o volem entrar a primera divisió d'aquests països que són desenvolupats i capdavanters en molts àmbits de les polítiques públiques.

Malgrat el que acabo d'exposar, hi ha encara persones que no acaben d'entendre la necessitat de protegir la natura. A vegades això és degut a una visió cultural excessivament antropocèntrica; d'altres, a una visió de curta volada, que persegueix beneficis

immediats i que no és capaç de llegir la natura en clau dels serveis ecosistèmics que ens proporciona, ni adonar-se del valor econòmic que aquests serveis representen.

No sé si vostès van tenir l'oportunitat de llegir-ho, però fa pocs dies, en un diari, a *La Vanguardia*, apareixia un article que xifrava en –atenció– 321 milions d'euros la feina pollinitzadora anual de les abelles i d'altres insectes –no només de les abelles ni d'un tipus concret d'abelles– a Catalunya, un import que nosaltres mai no podríem ni igualar ni executar amb mitjans materials.

Per tant, no parlem només d'ètica, del dret de les persones a un medi saludable, que també; estem parlant de diners, de desenvolupament, de seguretat alimentària, d'economia, de progrés, de benestar. Són moltes, per tant, les raons que justifiquen una política de protecció i de gestió del patrimoni natural.

Per començar, la natura té un valor intrínsec, *per se*. Abans parlava d'aquella visió antropocèntrica. Totes les espècies d'animals i plantes amb qui compartim el territori i la resta d'elements que conformen el patrimoni natural mereixen ser conservats en un estat favorable que en garanteixi la continuïtat futura, cosa que no n'exclou un aprofitament sostenible. No tenim dret a malmetre la natura ni eliminar la resta d'éssers vius, tenim una obligació ètica en tot això.

Segon, la protecció de la natura és també una obligació legal. Convenis internacionals, legislació europea o estatal, o el mateix marc legal del qual ens hem dotat els catalans, recullen la necessitat de garantir la bona salut del capital natural que hem heretat i que hauran de poder gaudir també les generacions futures.

Estem obligats a complir el Conveni de Nacions Unides de biodiversitat del 92, els objectius d'Aichi que se'n deriven; els Objectius de desenvolupament sostenible de l'Agenda 2030 de Nacions Unides; l'Estratègia europea de biodiversitat, i la legislació ambiental. I sembla que hi ha gent, encara, que considera que aquestes obligacions són de segon ordre, com per fer bonic, com de més a més, quan són obligacions estructurals, bàsiques, i amb les quals ens juguem el futur, el futur en gran, el futur en majúscules, si em permeten la contundència.

Tercer, la natura té un valor social i espiritual. Reconeixem que els ciutadans tenen dret a gaudir d'un entorn natural i saludable, i a gaudir de la bellesa –a gaudir de la bellesa. Tenim dret al contacte i al gaudi de la natura, a passejar respirant aire pur, a fer esport en indrets exigents i bonics, a gaudir del silenci i la foscor, a practicar i realitzar la nostra espiritualitat. Podem considerar tot això com a necessitats menors? En absolut, són drets essencials de la condició humana. I són drets també de les generacions futures, allò que els deia anteriorment, perquè no podem privar els ciutadans del demà del seu dret al gaudi i al lleure de la natura.

Quart, la natura és motor de desenvolupament local i de dinamització econòmica. El patrimoni natural, i especialment la presència d'un espai natural protegit amb una gestió activa, suposa un factor clau de dinamització. Precisament, el Conveni de biodiversitat de Nacions Unides reconeix que la biodiversitat és molt més que les plantes, els animals, microorganismes i els seus ecosistemes: la biodiversitat són també les persones i la nostra necessitat de seguretat alimentària, de medecines, d'aire pur i d'aigua fresca, i d'un medi natural net i saludable en el qual puguem viure. Per tant, gestionar-la correctament és una manera de generar riquesa, en especial en els territoris rurals, i de distribuir riquesa per al conjunt del territori.

Ho constata, i aquesta és una dada que em sembla que l'hauríem d'emmarcar i l'hauríem de repetir –sé que és impossible, el que demano, però en el diari de sessions, si pogués sortir en negreta, majúscules, cursiva, etcètera...–, un estudi publicat per l'Institut Cerdà l'any 2015, o diversos estudis efectuats als Estats Units els darrers anys. És la següent: cada euro invertit en un espai natural protegit genera de l'ordre de nou a deu euros en el territori que l'acull. Repeteixo el concepte: cada euro invertit en un espai natural protegit genera de l'ordre de nou a deu euros en el territori que l'acull. Per tant, reflexionem: no deu ser un mal negoci això de la protecció de la natura quan tants ajuntaments i tants ciutadans demanen la declaració o ampliació de parcs naturals o d'altres espais protegits.

El cert és que els espais naturals són una part molt important de l'atractiu d'un país, i nosaltres aspirem a ser un país atractiu. Massachusetts com a concepte: tots sabem que aquest estat té les dues primeres universitats del món, però també un potent sistema

d'espais naturals, i és on va néixer la custòdia del territori, un sistema de governança pel qual apostem fortament i que permet que treballin junts els propietaris privats i les entitats del tercer sector ambiental en favor del patrimoni natural. Atractivitat i competitivitat van juntes: un país ha d'estar endreçat, ha de tenir personalitat, i per això ha de tenir una gestió activa. Així es creen les marques territorials.

I cinquè. Finalment, la infraestructura natural proporciona innumbrables béns i serveis ambientals, essencials per a la nostra societat i la nostra economia. Són serveis que poden ser traduïts a un valor monetari; són serveis que donem per fets, que considerem gratuïts, fins que els posem en crisi i ens toca recuperar-los o proveir-los. Quin cost té retenir o descontaminar l'aigua? Quin cost té evitar l'erosió del sòl fèrtil? Quin cost té pol·linitzar els cultius? Els espais naturals ben conservats mantenen la coberta vegetal essencial per retenir la humitat i evitar l'erosió, garanteixen les reserves d'aigua en quantitat i qualitat, esmorteixen l'impacte de les catàstrofes naturals, incrementen la resiliència del nostre territori, són reservori d'espècies d'interès agrícola, o piscícola o cinegètic, i això té un valor simplement incalculable.

I què hem fet fins ara?, què hem fet durant els darrers vint-i-cinc anys? Quin és el camí que hem recorregut, i que hem recorregut plegats? Com sabem, l'any 1992 s'aprova el Pla d'espais d'interès natural de Catalunya, el PEIN. Aquesta és una fita històrica: el 21 per cent del territori quedava sotmès a un règim general de protecció en base a criteris científics de valor, representativitat, singularitat, vulnerabilitat, i com a resultat d'un procés de concertació territorial i de voluntat política més que remarcable tot i que difícil. I justament aquesta capacitat de concertació l'any 92 ens ha permès que això tingués estabilitat en el temps, i que tingués durabilitat. Ningú no s'ha atrevit a fer pas enrere respecte a allò que vam ser capaços d'acordar junts.

L'any 2006 es fa un altre pas, un pas molt considerable: s'aprova la Xarxa Natura 2000 a Catalunya, la qual integra, d'una banda, les zones especials de conservació, i, d'altra banda, les zones d'especial protecció per a les aus. Es garanteix així la protecció d'un percentatge suficient dels hàbitats i les espècies d'interès comunitari: són cent disset espais que se superposen, en bona mesura, als de la resta del Pla d'espais d'interès natural. D'aquesta manera queda configurat el sistema d'espais naturals protegits a Catalunya, el qual representa –aquella dada a què he fet referència anteriorment– prop del 32 per cent del territori català, i en els quals hi ha espais considerats de protecció especial: el parc nacional –«el parc», en singular–, catorze parcs naturals, set paratges naturals d'interès nacional, sis reserves naturals integrals i cinquanta-vuit reserves naturals parcials.

Podríem dir que es tracta d'un sistema prou madur i suficientment representatiu que no necessita massa retocs quantitius, tot i que sí alguns de qualitatius. I m'explico: ara fa justament tres anys en aquesta mateixa comissió, el meu predecessor, el conseller Santi Vila, va comparèixer per parlar del sistema d'espais naturals protegits, i en especial la possible declaració de nous parcs naturals o l'ampliació dels existents. Nosaltres ens mantenim en el mateix plantejament estratègic i en base a aquells criteris seguim considerant que en l'escenari més proper hi ha dos possibles nous parcs naturals: el de la serra del Montsec i el de les muntanyes de Prades.

Ara ve el però –ara ve el però, disculpin. (*Veus de fons.*) Té però; ens sap greu, però en té, eh? Després el però el podem gestionar plegats i el podem matisar, però hi ha un però. Ens mantenim igualment en que hi ha alguns dèficits de representació a la Depressió Central, als secans de Lleida, al Sistema Mediterrani litoral, al Prepirineu i el Sistema Transversal que poden ser objecte d'anàlisi en el futur. I ens mantenim, finalment, en diversos processos d'ampliació en curs: els més actius són els del Parc Natural de l'Alt Pirineu, del Parc Natural del Montseny i de l'espai d'interès natural del Montnegre i el Corredor.

El que ens separa de la compareixença de fa tres anys són dos fets no pas menors i que alguns de vostès, presents en aquella sessió, ja apuntaven. El primer és que la gestió dels espais que ja tenim és més urgent en aquests moments que l'ampliació del sistema d'espais naturals. Ras i curt: ens serà extraordinàriament complicat de crear nous parcs si no podem garantir una gestió realment adequada dels que tenim. Aquest és el dilema que hi ha sobre la taula i és el dilema que hem de ser capaços d'afrontar plegats. Fixin-se que he utilitzat una expressió oberta perquè n'hem de parlar conjuntament:

aquest no és un monòleg del conseller ni del Departament de Territori i Sostenibilitat, sinó que aquella capacitat de concertació l'hem de tornar a posar en valor.

I el segon. En el primer els deia que en aquests moments hem de garantir la gestió d'allò que ja tenim, i el segon és que aquests anys de crisi han deixat tocats –i ens despullen, en aquests moments, en aquesta compareixença– els equips humans i recursos econòmics destinats a la gestió dels espais naturals protegits i en general, i això no és un tema menor. I torno a l'inici de la compareixença, tornant a donar les gràcies al personal, als servidors públics, de la Subdirecció General de Biodiversitat.

Això ens condiciona fins i tot a l'hora de plantejar una nova llei de biodiversitat que substitueixi la vigent Llei d'espais naturals. No mal interpretin: creiem que una nova llei és absolutament necessària, però també que ara el més urgent és poder garantir que allò que tenim ho gestionem adequadament. De llei, de fet, ja en tenim una que funciona relativament bé, i una llei d'aquestes característiques és tremendament complexa d'elaborar perquè suposa obrir el meló de tot allò que estem parlant: necessita un ampli debat social, sectorial i polític per arribar a consensos no sempre fàcils, fins i tot dins del Govern, com ja va experimentar el tripartit, que va arribar a posar una proposta de llei de biodiversitat a informació pública però no la va poder aprovar. És una llei, per tant, que necessita espai, temps per poder-la elaborar, consensuar, i és una llei, diguem-ne, generacional, que ha de tenir durada en el temps.

Nosaltres no renunciem a treballar-hi, i en aquest sentit l'estratègia de biodiversitat que enguany aprovarem no deixa de ser una part del camí que cal recórrer i una bona manera per posar les bases de la futura llei. En aquesta legislatura curta farem això.

Tornant al sistema d'espais protegits, entenem que d'alguna manera s'ha acabat una etapa. Si bé el sistema pot patir encara algun ajustament, en la línia del que els acabo d'exposar, i amb el benentès que hi hagi consens i disponibilitat pressupostària, hauríem d'anar tancant aquesta etapa i ens l'hauríem de creure de debò, tots plegats: el PEIN no pot ser qüestionat i revisat cada moment, en aquest cas a l'alça, i qualsevol modificació a demanda local o del mateix Parlament, que n'hi ha hagut i no sempre de prou ben fonamentades, suposa un esforç administratiu molt més gran del que vostès imaginin i que va en detriment d'altres comeses segurament més urgents i necessàries.

Fa molts anys que soc diputat d'aquesta cambra i també he participat de propostes d'ampliar el PEIN. En aquest any que soc conseller m'he adonat de les dificultats extraordinàries que hi ha des d'un punt de vista de gestió. És a dir, nosaltres podem quedar molt bé i podem demanar una ampliació, és evident, però un sentit de responsabilitat ens obliga a consolidar allò que tenim, perquè el pitjor que pot haver-hi és un espai natural no gestionat, que genera, diguem-ne, un efecte rebot –ja sé que aquesta és una expressió poc sofisticada, però és molt gràfica– i que ens impedeix d'afrontar amb garanties aquella filosofia que els he plantejat ara fa una estona. Perquè els recursos són sempre limitats i existeixen d'altres instruments d'ordenació territorial i urbanística que són els adequats a l'hora de protegir l'entorn i la connectivitat dels espais dins i fora del PEIN, no sempre cal matar les mosques a canonades –és sorprenent que faci aquesta metàfora, no? (*el conseller riu*), a l'hora de parlar de biodiversitat.

Parlem, doncs, d'obrir una nova etapa. Miraré –era per veure si estaven atents o no, en aquest cas concret– de definir els seus trets distintius en allò que probablement és la part més substantiva de la meva intervenció.

Crec que tenim quatre àmbits d'actuació prioritàris, i n'avanço els titulars: primer, la delimitació, ordenació i regulació dels espais naturals protegits; segon, la gestió d'aquests espais; tercer, la concertació d'una visió estratègica de les actuacions prioritàries per protegir la biodiversitat que va molt més enllà de la protecció d'espais naturals, i quart, la consolidació d'una estructura de planificació i gestió de la natura que sigui sòlida, integrada i estable en el temps. Algunes d'aquestes línies de treball són urgents i s'han d'abordar ara mateix, en aquesta legislatura; d'altres suposaran anys de feina, però cal posar-ne les bases al més aviat possible si es pretén afrontar-les de debò.

Com veuen, l'assumpció d'aquests reptes depèn en bona mesura d'un enfortiment de les estructures i dels recursos destinats a la conservació de la natura, i com veuran, aquesta està essent la prioritat del Govern en aquesta legislatura. Queda clar, doncs, que aquest és un tema de país sobre el qual crec que hi ha amplis, amplíssims, marges d'acord. És per això que els exposo la situació de manera molt transparent, potser en

alguns punts descarnada, buscant la seva complicitat, perquè serà necessària, en més d'una ocasió si volem fer un salt qualitatiu i quantitatiu en les polítiques de biodiversitat.

Primer bloc: la primera gran tasca que tenim al davant és la delimitació, l'ordenació i la regulació dels espais protegits. Malgrat que el PEIN, el Pla d'espais d'interès natural, preveia que cada espai disposés d'un pla especial de protecció del medi natural i del paisatge, la realitat és que molts, tants anys després, encara no els tenim. Nosaltres –i tantes mocions i tantes propostes de resolució i tantes proposicions no de llei– ens hem marcat aquesta tasca com a prioritat, però com que els recursos humans existents són els que són, i manifestament insuficients, s'ha elaborat un pla de xoc per a l'any 2017, amb un calendari realista i transparent, que permeti explicar on som i comprometre el que realment es pensa fer i és possible de fer.

Després d'uns anys d'aturada, en aquesta legislatura hem engegat, d'acord amb el territori, dos plans rectors d'usos i gestió: el del Parc Natural del Cap de Creus i la revisió de la reserva natural de les illes Medes, i sis plans especials: el del Parc Natural del Cadí-Moixeró, el Parc Natural de Collserola, reserves naturals del delta del Llobregat, espai natural de protecció especial de l'Alta Garrotxa, el de les muntanyes de Begur i la revisió del de Conreria - Sant Mateu - Céllecs.

Amb aquesta suspensió del pla especial del Montseny, per sentència, caldrà abordar –tal com vaig exposar en el Ple, a instàncies de la CUP– també el del Montseny. Això vol dir que els altres plans especials pendents encara hauran d'esperar. I aquesta és la part més empipadora, si em permeten, d'aquesta compareixença, però jo els podria dir que «ho farem tot i ho farem ara mateix», i em sembla que el més raonable, el més responsable, com a govern, com a departament, és explicar-los allò que realment podem fer i que vostès puguin avaluar adequadament amb els recursos de què disposem.

Però vull que valorin el fet que en aquesta legislatura haurem –i aquesta és la idea força que els vull traslladar– reactivat la maquinària de planejament i ordenació dels espais naturals protegits, llargament aturada i no resolta durant molts anys, sota uns colors i d'altres colors polítics.

El segon repte que tenim al davant és el de la gestió dels espais naturals protegits. La gestió en un espai protegit suposa, d'una banda, una feina de prevenció que consisteix en l'emissió dels informes preceptius davant d'aquells plans, projectes o actuacions que poden afectar l'espai, i també en la seva vigilància.

La responsabilitat recau sobretot en els serveis territorials, els quals, mentre no disposem de la llibertat de decidir per nosaltres mateixos l'increment de plantilles, i ho faci –i em sap greu dir-ho en aquestes termes– l'Estat espanyol, no disposem dels recursos humans suficients. Saben que hi ha una normativa que ens congela les plantilles. Hi ha algunes excepcions concretes; nosaltres hem demanat que es podés exceptuar aquest àmbit per la seva importància estratègica, i malauradament no ens n'hem sortit.

Però també cal que hi hagi una gestió activa mitjançant la realització d'estudis, projectes, obres i tota mena d'actuacions encaminades a la conservació, però també, i molt especialment, a l'ordenació del seu ús públic i al desenvolupament socioeconòmic de l'espai. Per fer això cal que hi hagi equips de gestió *in situ* amb recursos materials i humans suficients, una premissa que en aquests anys de crisi també ha quedat seriosament compromesa. De fet, hem de ser conscients que l'infrafinançament del sistema dels espais protegits s'arrossega des de l'inici i s'ha mantingut incrementat amb els anys. El PEIN anava acompanyat d'unes previsions econòmiques que mai –mai– no es van materialitzar, com tampoc no ho han fet les successives memòries econòmiques dels parcs que s'han anat declarant. I és que hem de ser conscients que la feina no s'acaba en la protecció formal que dona el mapa d'espais protegits, que darrere de cada taca del mapa d'espais naturals protegits de Catalunya és on comença la feina.

La nostra prioritat se centra, per tant, en aquests moments en la gestió dels espais naturals de protecció especial perquè tenen ens propi de gestió, i els de la Xarxa Natura 2000 per la responsabilitat internacional que tenim. Actualment el 40 per cent de la superfície del PEIN té gestió activa; estem parlant, bàsicament, dels espais naturals de protecció especial i dels espais gestionats per un consorci.

La feina dels equips de gestió en aquests espais és triple: la conservació –hàbitats, espècies i sistemes naturals–, l'ordenació de l'ús públic –informació, educació, equipaments–, i la dinamització socioeconòmica –explotació de recursos naturals, turisme,

manteniment de l'espai. Aquest trípod és la raó de ser de tot parc natural i les tres potes són igual d'importants. La feina dels equips de gestió, doncs, és important per la protecció de la natura, però també pel desenvolupament local.

D'aquests espais amb gestió, els que depenen de la Generalitat totalment o parcialment han patit restriccions pressupostàries i de personal importants els darrers anys, que s'afegeixen a la situació d'infradotació que arrossegaven històricament i que tampoc no s'havien solucionat en els anys de bonança econòmica.

Dels catorze parcs naturals que gestiona el Departament de Territori i Sostenibilitat, sis es troben en situació difícil pel que fa a recursos humans, i tots han passat uns anys molt difícils pel que fa a pressupost. Nosaltres ens ho hem trobat així, ens hem trobat això: una reducció del pressupost destinat a biodiversitat durant el darrer quinquenni superior al 60 per cent. La crisi ha castigat especialment aquestes polítiques, i agreujada l'any passat amb un traspàs de competències amb dotacions insuficients perquè va ser un any sense pressupostos que ens permetessin reajustar la situació: l'impacte que ha tingut la pròrroga pressupostària en l'àmbit de la biodiversitat ha estat molt rotund, molt contundent.

Per això els avançava fa una estona que la nostra prioritat no ha estat la de declarar nous parcs o ampliar-ne d'altres, sinó recuperar l'operativitat dels equips de gestió, i crec que ens n'haurem sortit raonablement bé en l'aspecte econòmic si aprovem els pressupostos de l'any 2017, que doblen el pressupost que vam tenir l'any passat destinat a biodiversitat i creen el fons de patrimoni natural. Però per contra, seguim tenint pendent la qüestió dels recursos humans, difícil, hi insisteixo, de solucionar mentre la Llei de pressupostos prohibeixi el creixement de plantilles.

Tres. Però com vostès saben, la política no és només la gestió del dia a dia, importantíssima però coixa si no va acompanyada de visió estratègica. La protecció de la natura necessita, a més de la gestió, omplir les llacunes de coneixement que encara tenim i que són necessàries per poder actuar eficaçment. Tenim polítiques sectorials que poden aportar molt més a la gestió de la biodiversitat del que ara hi aporten.

Tenim l'obligació de revisar les estructures administratives legals, de governança i de fiscalitat per posar-les més eficaçment al servei de la natura. És per això que, d'acord amb les directrius internacionals, hem engegat un procés d'elaboració amb diversos nivells de participació d'una estratègia catalana de biodiversitat i patrimoni natural que suposa un procés de reflexió i de concertació intensiu, una visió estratègica de les actuacions prioritàries per protegir la biodiversitat, i que marcarà també les bases de la futura llei de biodiversitat. Pretenem tenir el projecte acabat abans de l'estiu i el voldríem tenir aprovat aquesta mateixa legislatura, per curta que pugui ser.

I quart –i acabo. Vull compartir amb vostès una visió: vull retrocedir als anys noranta, als mítics anys noranta, quan es va crear aquell primer Departament de Medi Ambient, quan tot estava per fer i teníem com a combustible aquella conferència de les Nacions Unides a Rio –ho recorden. La idea del conseller Albert Vilalta es basava en tres jugades consecutives: la primera, abordar la qüestió de l'aigua creant una agència i un cànon al servei de les polítiques de l'aigua, i es va fer; la segona, abordar la qüestió dels residus creant una entitat –primer la Junta de Residus, després l'agència– i un cànon, o més d'un cànon, al servei de les polítiques de residus, i també es va fer.

I la tercera jugada: dotar el país d'un sistema d'espais protegits homologable a Europa, amb una estructura i un finançament estable que en permetés la gestió. La primera part es va fer: el Pla d'espais d'interès natural. Però la segona i la tercera van quedar pendents, i han estat llargament reclamades per molts sectors i romanen avui encara pendents. En tots i cadascun dels governs, en èpoques grasses i flaques, l'estructura administrativa dedicada a la biodiversitat ha anat i vingut, s'ha trencat i recompost diverses vegades i de diverses maneres, i en cada bugada s'ha perdut un llençol. Durant molts anys l'estructura administrativa dedicada a patrimoni natural ha funcionat a base de posar pedaçs i de trobar solucions conjunturals; el resultat és que les dotacions i el finançament han estat i són insuficients, i avui encara poc garantits.

Nosaltres considerem, com a Govern, essencial i inajornable crear una estructura sòlida, única, integrada, estable i adaptada als nous temps, amb un finançament no només pressupostari, sinó estable i garantit: una agència catalana de l'aigua o una agència de residus de Catalunya poden canviar de departament i de color, però la seva integritat

i capacitat es manté, i això és el que busquem també aquí. Seria una gran cosa poder culminar aquella visió, aquell projecte extraordinari del conseller Vilalta.

Ben aviat aquest Parlament haurà de veure –i en vaig parlar en la compareixença de pressupostos– una llei per la creació d'una agència del patrimoni natural. Per fer-ho ràpid –i cal que ho fem ràpid–, des del Govern gosem proposar-los utilitzar una fórmula molt garantista i que ens permetria disposar d'un gran consens de partida. És una fórmula poc assajada, però que ha donat bons resultats en alguna ocasió, que és la fórmula de la proposició de llei. Si hem de presentar un projecte de llei, trigarem molt i no ens en sortirem; una proposició de llei ens permet una tramitació raonablement ràpida i amb un treball previ de consens signada per diversos grups parlamentaris.

Fixin-s'hi, aquest dematí he fet una cosa molt potent, que és..., hem presentat a l'Ajuntament de Barcelona i l'àrea metropolitana, la T-Mobilitat, el projecte de la T-Mobilitat; és un projecte, potser –el projecte de *smart mobility*–, dels més importants que es faran a tot el món. És, en molt bona mesura, gràcies a la Llei de finançament del transport públic; és una llei de finançament que es va fer no a través d'un projecte de llei, sinó d'una proposició de llei, i vam utilitzar aquest instrument: una proposició de llei d'un únic grup parlamentari que després la vam treballar conjuntament i vam aconseguir que s'aprovés per unanimitat. Quan es va fer la Llei de mobilitat l'any 2002 ningú no s'hauria pogut arribar a imaginar que la Llei de finançament del transport públic es pogués aprovar per unanimitat, i aquest va ser un bon instrument.

Els proposem, gosem proposar-los, amb el respecte que l'executiu té en el legislatiu, que utilitzem aquest instrument, que siguin vostès els que pilotin aquest procés. Des del Govern estem a la seva disposició per poder-ho treballar conjuntament, per poder-los proveir de les idees, de les propostes que considerin pertinents per poder-ho fer.

Per tant, els demano la màxima comprensió del que es persegueix i la seva complicitat. Sé que en molts de vostès la tinc, perquè fa anys que en defensem la necessitat, però, sincerament, crec que aquest és un dels grans serveis que com a Parlament podem fer al país: resoldre una mancança històrica que revertirà en benefici de la natura i de l'interès general, per avui però sobretot per la gent, pels catalans i les catalanes que viuran en aquest país demà.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Començarem el torn d'intervencions. I en primer lloc té la paraula la diputada Bravo, pel Grup Parlamentari de Ciutadans. (*Veus de fons.*) Molt bé. Diputat Domínguez.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Molt bona tarda. Primer, gràcies al conseller Rull i a la secretària de Medi Ambient, i a la resta de membres del departament, que hi dono suport, això per començar. En segon punt, m'agradaria afegir-me al reconeixement de la professionalitat dels tècnics del departament, perquè crec que sempre és..., i més en aquest departament, crec que s'ho mereixen, que es faci un reconeixement de la seva tasca. Després, demano disculpes abans de començar pel possible desordre, perquè no sabia l'ordre d'intervenció dels temes i no sé si seguiré el mateix ordre de l'exposició, però és igual, i si hi ha hagut alguna cosa que ja s'ha explicat i la pregunto, doncs, no passa res.

El tercer punt... Vull deixar clar que estem totalment d'acord en la importància del nostre patrimoni natural, que estem d'acord que els recursos que s'hi destinen no estan en concordança amb la importància del que estem tractant. També estem d'acord que el medi natural no s'ha de tractar com una càrrega, sinó com una oportunitat. I el nostre grup dona ple recolzament al compliment dels objectius de l'Agenda 2030, que s'ha esmentat; pel que fa a la biodiversitat és l'objectiu 15. Concretament, ja vam presentar una proposta per tal que el Govern tingués el recolzament d'aquest Parlament, i es va aprovar, o sigui que el Govern té el suport de tot el Parlament.

I estem d'acord també, com no pot ser d'una altra manera, que cal gestionar el que tenim: abans d'ampliar parcs naturals cal gestionar els espais que tenim. Però això no pot ser excusa per a no prioritzar la gestió dels espais protegits i abocar recursos a d'altres temes que no tenen res a veure. O sigui, el fet que diguem que hem de gestionar el que tenim abans d'ampliar no pot ser l'excusa de dir: «Bé, com que no tenim, doncs, no...» No, si és necessari, s'ha d'abocar més a la gestió.

Respecte a la llei de la biodiversitat, jo entenc que des de la conselleria de Territori i Sostenibilitat es podria pressionar tot el possible per millorar l'interès del Govern perquè es desenvolupi aquesta llei. S'han perdut diverses oportunitats, potser perquè no era la fórmula adequada, perquè ho feien altres grups, perquè no tenia consens, el 2011, el 2013, i fins i tot es va incomplir un compromís del mateix Govern de treure aquesta llei el 2014.

Però pensant en positiu, cal que el Govern segueixi buscant consensos, que faci la màxima difusió i pedagogia del que estem tractant, cal que faci propostes, que tots els agents n'estiguin informats i hi hagin participat, i que estiguin convençuts que el que s'està portant a terme és bo per a ells. I tan sols des del Govern entenem que es pot treballar amb la solvència tècnica necessària per a una llei tan complexa com aquesta. Des del Govern es pot parlar amb tots els actors que hi intervenen, que són molts, i tan sols des del Govern es pot transmetre el que es vol regular a la llei i convèncer la resta de l'arc parlamentari. Jo ja li anuncio que el nostre grup està obert a treballar propostes serioses en aquest tema.

Respecte a l'estratègia. Com a instrument del Govern per a gestionar la biodiversitat i el patrimoni natural, ha de ser un document de referència; per tant, estem en espera que s'acabi d'aprovar per poder valorar-lo –estem esperant.

També voldríem que el conseller Rull valorés el fet de crear l'agència de patrimoni natural com a estructura organitzativa. No sé si això seria realment la..., voldríem que hi aprofundís una miqueta més, per donar solució a evitar la dispersió de competències de medi natural o llençols que han anat caient, a veure si seria la manera de ficar-ho tot al mateix cistell. Però m'ha sorprès molt, em deixa de..., és curiós que el Govern demani a l'oposició que presenti una proposició de llei, a mi m'ha deixat una miqueta sorprès. És una eina que funciona, potser; però bé, jo crec..., com que porto un any només aquí, doncs, m'ha estranyat.

I, finalment, m'agradaria sentir com el Govern, a part d'optimitzar els recursos que ja aboca a medi ambient, a biodiversitat i medi natural, pensa recuperar els recursos per a la conservació i gestió del patrimoni natural, perquè la diagnosi ha estat molt clara però propostes, propostes... M'agradaria que ho expliqués una miqueta més –de com recuperar recursos.

Per la meua part...

El president

Moltes gràcies, diputat Domínguez. Ara, pel Grup Parlamentari Socialista, el diputat Terrades té la paraula.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. A veure, agrair la compareixença del conseller Rull, de la secretària de Medi Ambient, la Marta Subirà, i de tots els membres del departament que avui acompanyen el conseller. Abans d'entrar en el fons de la meua intervenció, després d'escoltar les seves paraules, permeti'm dos comentaris amables, conseller: segurament som capdavanters en biodiversitat a Europa, vostè ha dit, cosa que no dubto, com tampoc dubto que estem a la cua dels països amb els que ens volem comparar en els recursos que destinem a protegir el nostre patrimoni natural i la nostra biodiversitat.

Segon, vostè segueix l'estela dels seus predecessors en aquesta matèria, que, quan estaven al final de la legislatura, o s'albirava el final de la legislatura –aquesta, pràcticament amb data, allò, fixada–, venien al Parlament i ens explicaven l'estratègia del departament en matèria de biodiversitat, eh?, alguns amb powerpoints fins i tot més florits que el que vostè avui ens ha presentat, i ens anunciaven la creació d'alguns parcs naturals, que vostè avui també els ha tornat a mencionar, no?, dintre de les prioritats del Govern, i que passen els anys i que no els acabem de veure.

Miri, vostè ho deia: en els darrers sis anys, i analitzats els pressupostos d'enguany serà el setè, hem vist –i no ho diem només nosaltres, ho diuen pràcticament totes si no totes les organitzacions ambientals, les conservacionistes i les que no ho són tant però que també estan en l'àmbit de les polítiques ambientals– que les polítiques que han patit més en aquest període de retallades han estat les adreçades a la protecció de la biodiversitat i del patrimoni natural, i la gestió d'aquests, no? Vostè ho reconeixia: una mica més d'un 60 per cent; retallades pressupostàries, des del nostre punt de vista, massa fortes.

I hem analitzat amb cura el pressupost del 2017 i no..., malgrat l'anunci de la creació del fons de patrimoni natural, no veiem que aquestes retallades que s'han patit en els

governos del president Mas-Puigdemont –o, per dir-ho més estrictament, dels consellers Mas-Colell i Junqueras–..., doncs, no veiem que es recuperin aquestes dotacions, que a més a més són dotacions que no han d'estar destinades únicament a la conservació, sinó que hauríem també d'adreçar-les a recuperar els equips humans que en aquests set anys hem perdut, que justament són els que es destinen a la conservació, o per recuperar també partides pressupostàries en el camp dels serveis d'informació i de l'educació en aquest camp, que també han patit retallades severes.

De la seva intervenció, hi ha..., hem notat una absència de les prioritats del Govern, que són absències que no són atribuïbles només al seu Govern, eh?: jo crec que això és una pràctica transversal des dels anys noranta, aquests mífics noranta que vostè en parlava, en totes les polítiques conservacionistes. I no parlem de la gestió de com conservar els espais marins i la seva biodiversitat: són els grans absents de les polítiques de conservació, des del nostre punt de vista.

També ho deia vostè: un 33 per cent del territori amb algun nivell de protecció; un 64 per cent del territori cobert de massa forestal; catorze parcs naturals, més les reserves naturals. Això és suficient? Nosaltres creiem que no, si no va acompanyat d'una estratègia clara i compartida, i si a més a més aquesta estratègia clara i compartida no ve dotada també de recursos pressupostaris.

Creiem que cal tenir una política..., és a dir, ni amb les lleis, ni amb plans n'hi ha prou: cal tenir una política ambiental ambiciosa que a més a més sigui eficaç. Perquè estem parlant de conceptes –vostè n'ha parlat molt de passada– de comptabilitat nacional que van més enllà dels pressupostos, eh? Quins són els serveis...?, que a vegades no es quantifiquen. Quan parlem del PIB, hi entren una sèrie de paràmetres i aquests no hi entren mai, però des del punt de vista dels serveis a l'economia del país que fa el nostre patrimoni natural és importantíssima, la provisió de serveis, que haurien de ser capaços d'internalitzar-ho en els discursos, perquè tots els agents econòmics i socials que interactuen en el país en siguin conscients, que estem parlant d'un tema crucial. I que els consellers respectius, sobretot el d'Economia, dels diversos governos, que és el que acaba distribuint el joc, tingui clar que aquest és un tema crucial per al país.

Li parlava que només amb lleis no solucionem el problema que tenim al davant. Ara, sí que cal, conseller, una renovació del marc legal vigent, i l'aprovació de la llei de biodiversitat i el patrimoni natural és estratègica, eh? Vostè va anunciar-ho: ara fa un any, exactament, i un mes, pràcticament, en la seva compareixença per explicar el seu pla de govern, vostè ens va explicar un seguit de lleis que volia tirar endavant i una era aquesta.

I no em serveix aquest recurs que ha fet servir, com a bon parlamentari que és: «I no, no, és que el Govern que ens va precedir, el Govern catalanista i d'esquerres, tampoc va ser capaç de tirar una llei endavant.» Bé, la llei s'havia aprovat; després vam perdre les eleccions i no la vam poder tirar endavant. Ara, és que portem set anys, eh?, des del 2010, i aquesta llei, que va ser anunciada pel conseller Recoder, amb l'aquiescència del conseller Pelegrí, que va ser també anunciada pel conseller Vila, i que vostè també va anunciar..., avui ens ha explicat: «Home, primer aprovem l'estratègia» –que ja hi estic d'acord, eh?– «i ja veurem quan tindrem la llei de la biodiversitat.»

Jo crec que és que les dues actuacions caminen en paral·lel i s'haurien de presentar pràcticament al mateix temps: l'estratègia catalana de biodiversitat i la llei de la biodiversitat; per nosaltres, són essencials. Una llei que..., no sé en quin moment de la redacció està, però que nosaltres l'entendem no com una llei sectorial, eh?, nosaltres l'entendem com una llei central de matriu territorial, si no, no ens servirà. De llei sectorial ja en tenim una, que obeeix criteris, si em permet, antics, que és la llei estatal, que jo crec que també s'hauria de modificar amb aquests criteris, com s'està fent en aquestes lleis arreu en els darrers anys i, per tant, jo crec que hauríem d'anar en aquesta línia.

Tampoc no ens acaba de parlar, o jo no he escoltat... Definim moltes infraestructures –d'altres del seu departament, del rang que vostè toca, en parla–, però n'hi ha una que no en parlem i que ens costa molt de parlar-ne i definir-les, que és definir la infraestructura verda a Catalunya, amb tot el que això comporta, eh? –amb tot el que això comporta. No sé si han avançat en la definició d'aquest concepte; si és així, també ens agradaria conèixer-ho en aquesta compareixença. Sabem que li queden molt pocs mesos, a aquesta legislatura, però seria interessant saber si el departament hi està treballant. Perquè definir la infraestructura verda de Catalunya ens permet definir serveis ambientals,

i definint aquests serveis ambientals garantim noves oportunitats i desenvolupament al conjunt del territori.

Ja li he parlat de la infradotació pressupostària que tenen les polítiques de conservació en el nostre país, de gestió dels espais protegits. I això també ens acaba comportant, indubtablement, la degradació d'aquests espais naturals que estan protegits, i el que és més greu: la pèrdua de biodiversitat, eh? Tots els estudis ens diuen que, malgrat totes aquestes zones de protecció que tenim, Catalunya –com la resta d'Europa– segueix perdent biodiversitat. I, per tant, crec que aquí cal esmerçar-hi més recursos.

Per acabar, per nosaltres hi ha una sèrie de qüestions clau que cal abordar, en els mesos que quedin i, escolti'm, el treball que s'hagi avançat, el nou equip que assumeixi aquestes responsabilitats..., que esperem que en el nou govern ja, per fi, totes les competències estiguin agrupades en un sol departament. S'hi ha fet un pas molt important, però encara n'hi han algunes que no estan sota el seu mandat i nosaltres considerem que haurien d'estar..., no perquè vostè sigui el conseller Rull, sinó perquè, des d'un punt de vista de la gestió, és molt més operatiu, no? La gestió dels boscos, eh?: tota la gestió forestal nosaltres creiem que hauria d'estar també a la Secretaria de Medi Ambient i no en el Departament d'Agricultura, però és una opinió del meu grup parlamentari.

Creiem que el tema de l'agència del patrimoni natural és essencial, és la pota que ens queda. Nosaltres estarem atents al suggeriment que vostè ens ha fet, però més que al suggeriment, als documents que vostès estan treballant. Perquè això va lligat amb un altre tema, que vostè jo crec que l'ha tocat col·lateralment i que jo el tocaré centralment, eh?: l'agència del patrimoni natural no pot anar deslligada d'una estratègia de finançament clara d'aquestes polítiques, des d'un punt de vista de la fiscalitat, segurament –«segurament» no: jo ho crec així–, però també dels compromisos pressupostaris del Govern a mitjà termini; a curt termini, miri..., però a mitjà termini segur, eh?: necessitem tenir aquests paràmetres definits perquè, si no, crear una agència per crear una agència a nosaltres no ens serviria per a res.

Hi ha tota l'estratègia de conservació, que crec que l'hem de definir; la llei de biodiversitat que ja li he mencionat. Crec que cal articular un nou model de gestió dels espais naturals protegits, reforçant recursos. Cal avançar, si és que no ho tenen fet, i en tot cas li pregunto si hi han avançat..., que és aprovar el catàleg de fauna amenaçada de Catalunya, si tenen una estratègia clara contra les espècies invasores. Abans li parlava de la política de boscos: nosaltres creiem que cal aprovar la política sobre la xarxa de boscos preservant estrictament els boscos centenaris.

Aquests serien els vuit eixos sobre els que nosaltres creiem que hauríem de centrar els acords que es puguin produir en aquestes polítiques, en aquesta matèria, atès que són la ventafocs o han estat la ventafocs dels governs: imagini's, si ja ho eren en una etapa que els recursos pressupostaris eren més grans i s'hi podien destinar més recursos, ara, que les retallades han estat –si em permet, entre cometes– «bestials» en aquest sector.

I ja per acabar –i sé que vostè no ho ha tocat, però jo sí que l'hi voldria preguntar–, els agents rurals depenen d'una altra conselleria, però el 50 per cent de la seva feina pràcticament està destinada a les feines que vostè toca en el seu departament, i, per tant, són una peça fonamental també en les polítiques de protecció, no?, de la biodiversitat, dels espais naturals, que no hi hagin abocaments, que no hi hagi contaminació. Si vostès tenen establert algun tipus de conveni amb el Cos d'Agents Rurals. Si les directrius les donen des del seu departament en aquest camp o no, i si donen directrius, si en funció d'aquestes directrius es tramiten denúncies perquè s'atempta contra el medi natural, si aquestes que es tramiten, si acaben en sancions, i quin percentatge, doncs, d'aquestes sancions s'acaben materialitzant.

Gràcies.

El president

Molt bé. Moltes gràcies, diputat Terrades. Ara té la paraula la diputada Grau, de Catalunya Sí que es Pot.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, president. Gràcies conseller i a tot l'equip del departament que l'acompanya. Bé, jo aquesta vegada, i sense que serveixi de precedent, estic molt contenta de la

seva compareixença (*rialles*) i del contingut d'aquesta, a més, perquè després de sis anys de pegar-nos contra una paret amb el tema aquest, i de perdre coses i de veure com es deteriorava tot l'àmbit aquest de la conservació del patrimoni i la biodiversitat, doncs, bé és una llum.

I, a més, ja l'hi dic: des d'aquest moment Catalunya Sí que es Pot sí que agafem el guant que ens ha llançat, no?, de la possible presentació d'una proposició de llei de creació de l'agència del patrimoni de la natura, perquè entre altres coses és un projecte que ens el sentim molt nostre, que malauradament és un projecte que va començar un conseller fa anys, que es va quedar aparcat i que no va poder tirar endavant.

I també crec que és una cosa que tots també devem a un tècnic del departament, desaparegut aviat farà un any, en Salvador Grau, que havia treballat tant quan nosaltres teníem responsabilitats de govern com amb vostès. Bé, i també l'hi devem a tota la gent, a totes les entitats del tercer sector ambientalista conservacionista, que són herois i que aquests sis anys han resistit..., bé, moltes desgraciadament han desaparegut, consultories, etcètera, però els que pobres han resistit, tot aquest tercer sector, en l'època més dura de retallades i de retrocessos, eh? I no ho dic jo, és que tots coneixeu o tots coneixen el document que ens van lliurar al juliol del 2015, abans de les eleccions. Es van reunir amb tots els grups parlamentaris, la gent de Conservació.cat i, bé, jo crec que fan una diagnosi estupenda, no?, de dir: valorem què ha passat, van fent l'evolució i el que han significat aquests últims anys.

Per tant, no cal mirar enrere, eh? Siguem positius: mirem cap endavant i mirem a veure què fem a partir d'ara i què podem fer. Jo penso que tenim..., que vostè ha plantejat algunes bones idees, però, a veure, hi ha una qüestió: els indicadors de biodiversitat ens estan donant últimament que el país sofreix uns símptomes de degradació en alguns sistemes naturals bastant potents.

Això també és lògic, perquè jo me'n recordo quan aquí tots s'estiraven dels cabells de les polítiques d'«austericidis» i de les retallades, i jo deia: «Ei, que les polítiques de medi natural no es noten de seguida, però a llarg termini es notará i ens costará molt revertir-les.» Bé, això ja està passant. Mira, no fa molt, aquesta setmana passada, nosaltres vam entrar una PR perquè, bé, per exemple, tenim un animal a punt..., ja en molt perill d'extinció, el turó *Mustela*, que està a les capçaleres del Ter i del Freser, que a més és una espècie autòctona, per tant... Però com aquest exemple li'n podria posar molts més.

Per tant, tenim aquest sistema degradat. Tenim que sí que és veritat que tenim el 30 per cent de l'espai protegit, tenim la joia de la corona, els tretze parcs naturals i el parc nacional, però, com vostè deia, amb manca de recursos, amb manca de personal, amb manca d'instruments de governança. Vull dir, quan parles amb els directors del parc és desesperant, perquè depenent de què han d'anar a parlar amb l'ACA, o han d'anar a parlar amb Infraestructures.cat, o han d'anar a parlar amb les brigades de Forestal Catalana perquè facin una actuació. Això dificulta molt el dia a dia la gestió, no? Per tant, necessitem –necessitem– aquesta agència o aquest instrument de governança que ho faciliti.

Per altra part, a banda d'aquest instrument..., aquest instrument no ho resoldrà tot, ens facilitarà. Però també necessitem al mateix temps aquest finançament. Per què? Perquè vostè ho deia i ho deia molt bé –és que no l'hi podem qüestionar perquè vostè ha fet el *mea culpa* molt ben fet, no?–: estem infrafinançats, tenim una insuficiència. Però jo crec que en això, ja aquest any, en aquest pressupost s'ha posat la manera o una possible manera de resoldre-ho, que és amb el fons aquest, amb la creació del fons de patrimoni.

I, sobretot, també amb el convenciment que, si creem aquesta agència, no només s'haurà de dotar d'aquest fons, sinó que s'haurà de dotar d'altres mesures. Per una part, pressupostos generals, hi ha d'haver una part des dels pressupostos, hem de posar-hi diners, com fan tots els països desenvolupats, però també a partir de qüestions de figures fiscals, de qüestions que derivin de custòdia de territori, etcètera. Vull dir que jo penso que de formes de finançament, si n'hi ha la voluntat, segur que les trobarem. En acabat haurem de veure també amb aquesta governança com lliguem el treball, no?, amb les diputacions, amb l'Administració social, local, amb els diferents consorcis que existeixen i que ja gestionen territori, que ja gestionen zones protegides.

Un tema que ens preocupa –ho apuntava el Terrades– és el tema forestal. El tema forestal: quan se'ls van traspasar les competències tota la gestió forestal va quedar al

Departament d'Agricultura. I aquí haurem de fer tots un esforç per resoldre aquest debat secular, que nosaltres també vam patir, entre qui té les competències d'agricultura i qui té les competències de medi ambient, perquè és així, aquest debat, i, bé, passa en molts llocs. No ho sé, haurem de mirar..., si tots els boscos no passen al departament, com a mínim –com a mínim– haurem de blindar que els boscos que estan en espais protegits, els boscos singulars, els boscos de madurs, aquells que deixem a desenvolupament natural, aquests que sí que siguin gestionats directament per medi ambient.

I això no vol dir que no s'hagi de fer una gestió forestal, potser sí que s'haurà de fer, però els criteris no podran ser ni productivistes ni extractius, els criteris hauran de ser de conservació. I, per tant, el lògic serà que aquests passin a qui tingui les competències de medi ambient. I en aquest sentit, conseller, li poso l'alerta, poso l'alerta al seu departament, que em consta que els tècnics ho saben.

Del catàleg que va fer el CREAM, que haurem d'actualitzar, ja n'hi ha molts que han desaparegut. I també, clar, poso l'alerta perquè aquí vam aprovar una moció el 2014 molt potent que deia: «Escolta, hem de saber quins boscos hi han, tothom ha de tenir clar què hi ha en el catàleg; els directors dels serveis territorials ho han de tenir, els directors de parcs ho han de tenir.» Per què? Perquè si ho fem públic, ho protegirem; si sabem que està catalogat, protegirem que a aquell bosc no es faci una tala o no es faci segons quins instruments de..., segons quines gestions.

En acabat, una altra qüestió que aquesta també ens preocupa. Vostè diu: «No tenim temps de fer la llei de biodiversitat.» Home, aquí una estirada d'orelles, perquè jo personalment l'he presentat dues vegades: el 2012, el 2014; m'ho han promès, ho hem aprovat en mocions. D'acord, jo ja sé que ara no hi ha temps, però, bé, com a mínim sí que haurem d'avançar molt en l'estratègia; si no fem la llei, almenys fer l'estratègia aquesta catalana, l'estratègia de conservació i d'ús sostenible de la diversitat biològica, perquè ens fa falta fer-la, aquesta estratègia, perquè d'aquí pengen moltes altres qüestions que també tenim parades.

I aquí jo sí que l'hi pregunto: vam aprovar el 2008 el catàleg de flora, no?, perquè això derivava de la implementació de la Xarxa Natura 2000, etcètera. Clar, tenim el catàleg de fauna pendent. De plans de recuperació d'espècies concretes, conseller, tenim les mateixes des de fa un munt d'anys: el trencalòs des del 94, la llúdriga des del 2002 i el bitó, la gavina i el fartet i el samaruc des del 2004. Aquí ens hem quedat, i sabem que hi ha altres espècies. Per tant, jo penso que encara que no aprovem l'estratègia marc o no aprovem la llei, aquestes coses concretes sí que les podem anar avançant.

En acabat, a part d'aquests catàlegs, no?, d'aprovar els catàlegs aquests d'hàbitats i fauna, el pla de connectors. I si no el pla de connectors, una estratègia, però una estratègia blindada, que blindi, perquè, si no, sap què passa...? I, clar, ara vostè té un problema, perquè té els dos barrets. Que a vegades parlem d'infraestructures, siguin de residus, o de mobilitat o d'altres, que resulta que s'han d'instalar en llocs per on hi han connectors i que afecten connectors. I aquí, doncs, conseller, si no ho tenim protegit..., clar, l'hi dic a vostè perquè vostè porta els dos negocis. Llavors a veure com..., és un tema que a veure com el resollem.

Per tant, ens cal..., no? Igual que jo li dic molt a la consellera d'Agricultura: «No ens encantem, aprovem una estratègia del sòl agrari que ens blindi per si tornen a venir moviments d'especulació urbanística.» Doncs, el mateix: en el tema dels connectors no és important només tenir els parcs i els espais naturals, sinó que hem de tenir aquests connectors que comuniquen tots aquests espais, i que a més són importants. Per tant, hauríem d'avançar: si no fem un pla director perquè és molt difícil, avancem normes que vagin blindant aquests connectors.

I en acabat també el tema de conservació marina, de les ZEPIM. Anem avançant, però molt a poc a poc. I aquí ja sé que tenim un problema competencial amb les línies de costa, amb l'Estat, però és igual: hem d'avançar perquè... I aquí jo crec que també cal teixir moltes aliances amb el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, amb la Direcció General de Pesca, per fer més estratègies conjuntes, no? Ara hem tingut això del corall, però tindrem altres problemes en el tema de la protecció marina. A la llei que estem treballant de canvi climàtic estem introduint totes aquestes qüestions, però crec que el departament, en el que quedi de legislatura, que és un misteri..., podríem avançar-ho.

Llavors, com que agafo aquest guany i em fa molta il·lusió això de l'agència, jo sí que aquí, bé, em poso a la seva disposició. I a tots els grups: a veure si som capaços, com que és per una bona causa en la que tots estarem d'acord, doncs, de tirar endavant aquesta llei abans de l'estiu, perquè com que l'estiu és la data aquesta que no sabem, a veure si en els mesos que queden som capaços de tirar-ho endavant. Escolta, i haurem fet una cosa molt potent, passi el que passi després –siguem independents, no ho siguem, ens confederem, estiguem «incautats», ocupats (*rialles*), no ho sé–, però almenys protegirem la biodiversitat i tindrem un instrument de governança. (*Remor de veus.*)

Gràcies.

El president

Està molt bé. Diputada Grau, si m'ho permet, este final d'intervenció és el que..., és un símptoma clar de l'efecte que li ha anat desenvolupant aquest any. Ha sigut brillant. Bon rotllo.

Ara, pel Grup Parlamentari Popular, la diputada Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, president. Sí, en primer lloc, doncs, també agrair al conseller la seva compareixença avui aquí a la comissió, també a la secretària i a tots els membres del departament que l'acompanyen. I, bé, jo faré una sèrie de reflexions i també li vull plantejar algunes preguntes.

En primer lloc, compartim al cent per cent que Catalunya té un patrimoni natural i una biodiversitat que són excepcionals, i que els espais naturals protegits han de ser, i de fet ho són, una peça clau en la conservació de les diferents espècies que tenim. I un exemple, que el coneixíem al desembre de l'any passat, fa pocs mesos, no?: quan les Terres de l'Ebre van ser reconegudes, doncs, com una de les cent millors destinacions sostenibles del món, segons l'associació internacional Global Green Destinations per la seva biodiversitat, la seva gran biodiversitat i els seus valors mediambientals. Aquest és un exemple dels segurament centenars o milers que en podem tenir a Catalunya.

En segon lloc, vostè parlava de que comptem, evidentment, amb els plans especials de protecció –importantíssims–, els plans de recuperació i de conservació de fauna i de flora amenaçada i en perill d'extinció. Però també –i s'ha comentat ja per part d'altres grups parlamentaris– fan falta més recursos per gestionar-los, per gestionar aquests plans, i també per millorar la gestió dels diferents espais que tenim, no?

També és evident que la riquesa, que la riquesa de fauna i de flora són un factor de desenvolupament local i un dinamitzador econòmic. I jo li pregunto, conseller: què s'està fent des del Govern, des de la conselleria, per donar a conèixer aquestes bondats, aquest patrimoni que tenim i si n'hi ha prou? O sigui, amb el que ja s'està fent si n'hi ha prou o realment creu creuen...?, o quin és el seu punt de vista al respecte, si es podria fer alguna cosa més per tal de dinamitzar més tot aquest potencial, doncs, ecològic que tenim, no?

Vostè també ha fet referència a la importància de la delimitació, ordenació i regulació dels espais protegits, i parlava dels diferents plans aprovats, concretament em sembla que..., bé, plans de gestió em sembla que dos, plans especials... I parlava d'aquest pla de xoc del 2017. També m'agradaria si pogués incidir una mica més en aquest pla de xoc: exactament de què es tracta? No ho sé, potser la resta de diputats el coneixen, jo no el conec; si vostè ens pogués fer cinc cèntims de en què consisteix aquest pla.

També, quan parlava de la legislació vigent, no? –dels convenis de Nacions Unides, tota la legislació que hi ha al voltant del tema que avui ens ocupa–, vostè ha fet un comentari, ha dit: «Hi ha gent que aquest és un tema que per ells és un tema de segon ordre.» A qui es referia? Quan diu això, de qui parla?, a qui es refereix? Jo l'hi pregunto directament, perquè vostès, quant a recursos, no és que se l'hagin pres com un de segon ordre, sinó de tercer, de quart o de cinquè; per tant, m'agradaria saber a qui es refereixen quan parlen d'això.

I un tema que per mi és fonamental i que també vull que hi sigui sincer, conseller, i és: quan vostès fan tots aquests plantejaments, quan ens parlen d'aquesta arcàdia feliç, aquests espais tan bonics, aquesta espiritualitat, aquest color de rosa que ens envolta... I jo li pregunto: vostès tenen en compte les persones que viuen en el territori? Quan vostès gestionen escolten la veu del territori? I bàsicament l'hi pregunto perquè l'article 167

de la llei de mesures ha sigut un article polèmic, i vostè ho sap, eh? Vostè ho sap perquè, doncs, hi ha molta gent, molts ciutadans que no combreguen amb el que allí es diu, bàsicament perquè –i des del nostre punt de vista, també– és un intervencionisme per part de l'Administració, no? Només cal llegir algunes modificacions de la Llei d'espais naturals, l'article cinquè, sobre els plans de protecció del medi natural i del paisatge, on l'Administració de la Generalitat és la que pren mesures..., bé, tot ho fa la conselleria i en cap cas aquí participen els qui realment són els actors del territori.

Jo li pregunto, conseller: davant les queixes que segur –segur– que ha rebut envers aquest article, què pensa fer?, quina resposta els dona?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada Xandri. Ara, per part del Grup de la CUP - Crida Constituent, té la paraula la diputada Boya.

Mireia Boya e Busquet

Gràcies, president. Bona tarda, conseller. Jo vull començar com la companya Grau, amb un agraïment sincer perquè ha estat honest, per la seva sinceritat avui. I a mi m'ha sorprès gratament i especialment que vostè, un any després de la compareixença en aquesta comissió, on va exposar el pla de govern i va «prometre», entre cometes, una sèrie de lleis, estratègies, coses que farien aquest any, doncs, al cap d'un any, bé, hi ha pocs consellers que són capaços de venir i dir: «Potser no podré fer-ho tot perquè la situació és la que és, però soc sincer i intentaré fer algunes d'aquestes coses.» I jo és una cosa que..., aquesta transparència, aquesta honestedat jo l'agraeixo especialment i sincerament, eh?

Dit això, la primera cosa que li he de dir, i venint de la proposta de resolució anterior, seria que ha de triar millor els seus exemples, perquè venim d'aprovar una planta de triatge a la Garrotxa, que vostè ha posat com a exemple de biodiversitat i de connectivitat, i justament aquesta planta de triatge, per on està localitzada, que és una zona d'alta connectivitat al costat del Fluvià, amb el trànsit de camions que hi haurà per allà, doncs, conseqüències positives, positives per a la biodiversitat dubto molt que les tingui.

Amb això què vull dir? El pla de connectivitat és urgent; o sigui, la planificació a nivell de connectivitat és urgent perquè, si no, ens trobem amb molts projectes que generen un rebuig en el territori, i que a vegades aquest rebuig l'entendem com el fenomen Nimby, però en realitat hi ha altres coses que estan al darrere, no? I aquesta manca de planejament en l'àmbit de la biodiversitat, de la connectivitat, dels espais naturals, té conseqüències, tant pels conflictes socials territorials que ens van apareixent constantment..., en aquesta comissió i en la Comissió de Territori.

Pel que fa a l'agència de patrimoni natural, jo subscriu al cent per cent les paraules de la companya Hortènsia Grau: ensenyi'ns aquesta proposició de llei, nosaltres ens hi sumarem, o sigui, tenim moltes ganes de tirar endavant aquesta agència de patrimoni natural. Fem-ho ja, perquè, bé, la legislatura és curta i estaria bé fer-ho abans de l'estiu, no sigui –no sigui– que no tinguem temps. Per tant, com que els tràmits són llargs, tot i ser una proposició de llei, doncs, hauríem d'entrar-ho ja en les properes setmanes. No sé si la té tan avançada com per fer-ho, però, en tot cas, li demano que ho acceleri, no sigui que ens quedem just a les portes d'aprovar aquesta agència de patrimoni natural.

I pel que fa a la llei de biodiversitat, que és de l'any 85, no? Trenta-dos anys assentant les bases..., o sigui, deuen ser unes bases, allò, ben cimentades, tants i tants anys donant voltes a una cosa. Jo crec que aquí hi ha una manca d'honestedat, de reconèixer quin és el problema de per què no es tira endavant aquesta llei de biodiversitat i patrimoni natural, i hi podríem posar un nom, que és «Departament d'Agricultura». És a dir, el fet que la gestió dels espais naturals, de la biodiversitat encara estigui entre dos departaments, perquè Agricultura té no només els agents que fan la gestió dels espais naturals, sinó que té tota la part forestal, doncs, això provoca problemes i hi ha un conflicte entre dos departaments.

La primera pregunta que li faria és: bé, quins mecanismes té vostè, de diàleg, per intentar solucionar aquestes diferents visions que es tenen sobre el patrimoni natural, sobre la biodiversitat, des d'aquests dos departaments. I reconeixem i posem en valor que la reunificació de competències en un mateix ens que s'ha fet és extremadament po-

sitiva, i que la valorem molt positivament, ara, doncs, falta el sector forestal, que té una funció molt important en la gestió dels espais naturals i que té una visió que no és de patrimoni natural sinó que és extractiva, és econòmica; per tant, són dos visions del món del mateix territori completament diferents, o difícilment conciliables, o que almenys xoquen bastant sovint. Aleshores, com té previst vostè tirar endavant aquesta estratègia de biodiversitat tenint en compte que el sector agrícola forestal no la veu amb bons ulls?

Pel que fa al Fons de defensa del patrimoni natural que s'ha creat..., que estem molt contents perquè, com que va ser iniciativa nostra, doncs, estem encantats que s'hagi creat i creiem..., perquè quedarà per als propers consellers i conselleres, o sigui, no és una cosa que sigui de la CUP, ni de Junts pel Sí, ni del Govern, sinó que per nosaltres era una política de país que era totalment necessària. Ara bé, no està dotat; vostè sap que aquest fons està creat però no està dotat, i que l'hem de dotar d'alguna manera.

Podem fer-ho de dues formes diferents: o bé vostè hi destina uns diners i els posa en aquest fons, i aleshores això seria reconèixer i donar contingut a aquelles paraules que deia a la seva compareixença del febrer de l'any passat, on parlava del patrimoni natural com la joia de la corona, com una estructura d'estat. Doncs, si és una estructura d'estat, cal fer polítiques d'estat i necessita un finançament d'estat, això vol dir que potser el seu departament hauria de destinar una partida fixa al patrimoni natural i que es pogués fer servir a través d'aquest fons.

Si aquesta no és l'opció per a aquesta legislatura, que ho podem entendre, hem de parlar d'aquesta fiscalitat ambiental. I això –i ho dic públicament– és un acord al que vam arribar quan parlàvem dels pressupostos, i estem tenint algun problema. I l'hi dic així, amb tota sinceritat: aquest impost de CO₂, que la meitat ha d'anar a aquest Fons de patrimoni natural, no s'està tirant endavant com havíem quedat. Estem en converses, però m'agradarà..., vull donar el toc d'alerta públic perquè aquest debat sobre la fiscalitat i sobre el model de fiscalitat ambiental que ha de tenir aquest país no s'està fent.

I en el marc de la llei de canvi climàtic, on també se'ns havia promès que havíem de parlar d'altres impostos possibles, no n'estem parlant. I estem..., i nosaltres ja hem repassat totes les esmenes i hi ha un munt de temes pendents esperant resposta del Govern i la resposta no arriba, i això ens comença a preocupar perquè el temps s'acaba, i un dia d'aquests haurem de votar pressupostos i no ens agradaria haver de votar una cosa dient «el Govern ens ha pres el pèl» o «allò que havia promès no ho ha tirat endavant» –no ens agradaria.

Dit això, sobre el tema de la fiscalitat, doncs, bé, sí que a mi m'agradaria tenir alguna resposta per la seva part, una mica per accelerar aquestes converses i poder arribar a alguna cosa que doti de diners aquest fons, ja no per a aquest any sinó per a l'any vinent.

Pel que fa a la protecció, és curiós perquè..., i ara sí que seré una mica dolenta, perquè, si no, no seria de la CUP (*rialles*), no?, que ens encanta... (*L'oradora riu.*) No, és curiós perquè, com que tenim la Comissió de Territori i la Comissió de Medi Ambient..., jo no soc a Territori, però jo tinc la sensació que vostè es posa la jaqueta verda i ens parla d'espais naturals, protecció, la gestió, la importància...

Però, clar, després penses en casos concrets i dius: «“Hosti”, aquesta carretera..., és que aquest espai PEIN...» (*Veus de fons.*) Bé, no en fem, de carreteres. O l'ampliació de les pistes d'esquí de Baqueira-Beret, que està allà fregant, allà, la zona de Montgarri, i en una zona que s'havia plantejat que fos ampliació del Parc Nacional d'Aigüestortes, que dius: «Aix!» Bé, o la canalització de rius i rieres, si venim més cap a la costa, o aquesta artificialització del litoral: bé, platges verges no en tenim però dinàmiques naturals a les platges tampoc, i això també té a veure amb la biodiversitat. O tota aquesta cultura del territori o aquesta manera de planejar el territori que implica que tot allò que no volem en medi urbà, sòl urbanitzable, ho portem al no urbanitzable, no?, és aquesta mena de calaix de sastre on van apareixent bolets de totes menes que trenquen la connectivitat, trenquen la lògica natural de l'espai agrícola i...

Bé, n'hi podria donar molts exemples, alguns de flagrant com aquell intent –no seu, sinó del conseller anterior– de modificar el pla urbanístic al Cap de Creus per posar un magnífic restaurant d'una persona molt coneguda. O sigui, aquest urbanisme a la carta a vegades salta una mica per sobre d'aquest gran valor natural i aquesta estructura d'estat que és el patrimoni natural.

O vostè ha parlat dels nous parcs, no?, i la importància de, a Lleida, doncs, tenir-ne algun més, i ha parlat dels secans de Lleida. I tu penses: «Bé, secans de Lleida, fantàstic, paisatge agrícola de secà, únic.» I penses: «I el Segarra-Garrigues?, i tota la reconversió de conreus de secà en regadiu?» Això com quadra en aquesta voluntat de protecció d'un paisatge que una infraestructura està destruint?

Pel que fa al finançament, també tindria alguna esmena, perquè vostè ha presentat un fals dilema, que ha estat entre mantenir els parcs existents o crear nous parcs. A nosaltres ens encantaria també crear el parc natural del Montsec i les muntanyes de Prades, seria fantàstic. I vostè ha dit: «No, no, és que no ho podem fer perquè primer hem de mantenir els parcs existents.» Però això és un dilema fals, perquè a part dels parcs existents i dels nous parcs, vostè té altre pressupost a la seva conselleria que destina a altres coses, i l'evidència que això de la biodiversitat és un tema secundari és que fins i tot avui, que havíem de parlar de biodiversitat, ens ha parlat de la T-Mobilitat i les infraestructures. Faig broma, no... (*Rialles.*)

Però, en qualsevol cas, és decisió seva dotar de més diners aquesta partida, o sigui, aquesta part del patrimoni natural. Els podria treure de moltíssims llocs; nosaltres li vam fer un munt d'esmenes, que ens les van tombar totes, allò, intentant rascar diners per portar-los cap aquí. Bé, no ens en vam sortir, hem creat el fons. Però aquest dilema..., bé, si vostè es posa el barret de conseller d'infraestructures, doncs, algú li pot dir: «“Hosti”, doncs, em dona uns dinerets de no sé quin projecte...» Podria donar-li'n molts exemples: Barcelona World, el PDU de l'Espai Motor del Circuit de Catalunya, també, que hi ha una partida allà d'uns quants milionets que nosaltres volíem portar cap aquí. En tot cas, si de veritat és una estructura d'estat, vostè té la capacitat, en el futur, de buscar diners dins de la seua pròpia conselleria i destinar-los a aquesta estructura d'estat.

Per acabar, pel que fa al planejament. L'altre dia ja li vam preguntar pel Parc Natural del Montseny i les seves..., bé, li vam expressar aquesta urgència que nosaltres creiem que té, de tornar a tramitar aquest parc després de la sentència. Però hi ha altres casos: si al Parc Natural de Collserola, que ara està tramitant-se, la proposta és de fer una clau única per a tot el parc. I això nosaltres ho trobem bastant perillós; és a dir, no hi ha una primera zona amb una alta protecció, i una altra zona que en té menys i una altra on es poden destinar altres usos, sinó que és una clau única on tots els usos són permesos a tot arreu. D'això també n'hauré de parlar, no?, de la manera de com al final els valors naturals acaben per no ser vinculants en la planificació urbanística i on l'interès general acaba justificant molts plans urbanístics que no tenen cap sentit si els mirem amb les ulleres del patrimoni natural o amb la jaqueta verda que li deia.

I finalment, un tema que se'n parla poc, però que està molt lligat també a la xarxa d'espais naturals, que és el paisatge. I en parlem molt poc..., bé, en parlem poc sovint: sí que parlem molt de natura, però parlem poc del valor paisatgístic del territori, o del paisatge com a espai protegit, o quin és el lligam entre aquesta natura que vostè vol protegir en aquests espais, i que hi estem completament d'acord, amb la cultura d'aquest mateix territori.

La inclusió, per nosaltres, del paisatge en el planejament urbanístic seria una contribució enormement positiva per ajudar en la conservació de la biodiversitat. I això és una cosa que encara no s'ha desenvolupat i que ens encantaria que es pogués fer. Perquè si tu acabes lligant natura i cultura, això pot provocar canvis més profunds en la manera de fer i de planificar d'aquest país, perquè arribaríem a canviar la cultura del territori, o la cultura de com planejar i com gestionar el nostre territori.

I res més. Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada Boya. En darrer lloc, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, el diputat Civit.

Ferran Civit i Martí

Moltes gràcies, president. Conseller, secretària, membres del departament... Jo, si em permet la companya Roigé, volia explicar aquí una conversa privada, però crec que anirà molt bé per exemplificar el canvi de paradigma que hi ha hagut en aquest país. Quan estava intervenint el conseller, li he fet una proposta indecent a la consellera, que era: «Li canvio...» (*Veus de fons.*) Ai!, perdó, a la diputada (*Rialles.*) Li he dit: «Li can-

vio el Parc Natural dels Ports pel parc de les muntanyes de Prades.» Taxativament m'ha dit que no. Li he dit, fins i tot: «I si nosaltres ens quedem la mosca negra?» I també m'ha dit que no.

Clar, el canvi de paradigma que hi ha hagut en aquest temps, dels darrers anys, que quan hi havia el plantejament de fer un espai protegit..., doncs, hi havia afirmacions del tipus: «Ostres, aquí diuen que hi ha un ocell però això és mentida, perquè jo tota la vida que visc aquí i no l'he vist mai. I, això, l'han portat els ecologistes, n'han fet la foto, l'han fotut a l'informe i s'han emportat l'ocell.» Clar, tot això ha anat canviant.

I avui, per exemple, al dematí he anat a Escaladei –per als que no ho sàpiguen, està a la comarca del Priorat–, ja que ha parlat d'espiritualitat. I avui s'hi ha presentat la candidatura formalment per ser patrimoni cultural i material de la humanitat, que, a més a més, és un exemple fantàstic: per una banda, perquè hi ha participat la societat civil, a través de l'organització Prioritat; s'hi han implicat els diferents ajuntaments, s'hi ha implicat el consell comarcal, la diputació i també la Generalitat. Vull dir que és un exemple en el qual la preservació dels valors naturals i dels valors culturals –ara que la diputada Boya ho esmentava– i que..., sobretot de la ciutadania, que això, al cap i a la fi, és el més important; doncs, es conjuren per fer una cosa que inverteixi en el futur del territori.

Vostè parlava de la xifra aquella famosa, no?, de «cada euro invertit, o cada dòlar invertit, doncs, té un retorn de nou euros». No sé si ha d'estar en Comic Sans, subratllat, amb cos 50 dins les actes d'aquí, del Parlament, però és una cosa en què es veu clarament que el que abans es veia com a una confrontació amb el territori, ara es veu que la preservació del paisatge i de la cultura, combinada conjuntament amb la voluntat de la ciutadania, és un benefici per a tothom, no només per als del territori, sinó també per als que venen de fora.

Per això és molt important el que vostè també ha comentat, conseller: el fet que fins ara teníem els cànons de l'aigua i dels residus per poder fer una sèrie d'actuacions. I ara aquest quadrat potser el podrem tancar, per una banda, amb el tema del CO₂, que jo estic segur que amb la companya Boya ens acabarem entenent en la llei del canvi climàtic, conjuntament amb les altres propostes que hi han allà, dels altres grups que estem portant la llei; però també amb el tema de la creació del fons ambiental, en aquest sentit, que ajudarà moltíssim que tot aquest entorn que teníem fins ara, infradotat a causa de la crisi i de les diferents polítiques que s'han exercit els darrers anys..., doncs, ho estem començant a revertir.

I aquí, en aquest cas, sí que he de rectificar el diputat Terrades, que comparava uns anteriors governs amb el Govern actual. L'actual Govern Puigdemont-Junqueras ha revertit les retallades, ha presentat uns pressupostos expansius, i en tots els departaments s'incrementen. Per tant, el que ha passat fins al 27 de setembre del 2015, doncs, ha canviat completament.

Cal tenir en compte..., en aquest nou model que ara s'incrementa posant-hi, per una banda, un nou finançament per fer una cosa que fins ara gairebé no era possible, que era el fet aquest que..., quan parlàvem de recursos propis gairebé, en el sector de la protecció de la natura, només semblava que parléssim, doncs, del que s'ingressa en l'entrada als parcs naturals, en els pàrquings, i de la venda de quatre llibres i quatre cosetes més. Però sabem, de la mateixa manera que considerem que el patrimoni natural també forma part de l'estat del benestar, que necessitem molts altres impostos i moltes altres fonts d'ingressos que permetin, primer de tot, sostenir, però, segon, generar una estructura, com també bé comentava, que ara mateix en alguns llocs tenim en una situació sota mínims, i que volem que s'incrementi, lògicament.

Com bé sap, volem que s'incrementi amb l'estructura actual, però també, com alguns ja han comentat..., doncs, una de les debilitats meves ja saben que és el Montsec, però sobretot el parc natural de les muntanyes de Prades, perquè queda aquesta zona pendent de tota aquesta connectivitat natural d'aquí, del país.

Una altra cosa que també vull comentar, que també s'ha comentat en la PR anterior. Hem parlat del tema de residus. Cal tenir en compte que el CO₂, el canvi climàtic i tot plegat afecta l'entorn natural. Però també, quan vas a voltar per qualsevol lloc natural d'aquest país –i això, per exemple, el company Domínguez ho sap bé perquè també li agrada molt anar a la muntanya–, quan te'n vas pels camps i quan te'n vas pels espais

protegits, és espectacular la quantitat d'ampolles i de llaunes que et trobes a qualsevol lloc inimaginable de la nostra geografia. I això també demostra, doncs, aquesta transversalitat de polítiques, que hem de millorar els processos de recollida de residus per evitar aquestes coses.

També s'ha comentat el tema de la biodiversitat. Com saben també la gran majoria de diputats, ahir els de Conservació.cat ens van enviar un recull, també amb còpia al conseller i també a la secretària, d'anàlisi, a partir de la proposta inicial que s'havia presentat fa més d'un any, de tot el que creien que s'havia de fer. Podríem veure el got mig ple, mig buit; però, primer de tot, important, ara tenim un got: abans no teníem ni got, no teníem ni el rodal; ara tenim el rodal, tenim el got i aquest got es comença a omplir.

Per exemple, l'informe aquest de Conservació.cat veu molt bé, 1, per una banda, que ja es plantegi obertament la creació de l'agència, que hi hagi l'estratègia de biodiversitat. Certament, el punt 3, la llei de biodiversitat, com han comentat la resta de companys, és una cosa que en funció de com vagi la legislatura ens quedarà pendent. El punt 4, per exemple, recuperar recursos del patrimoni: això és una cosa que s'està fent des d'aquest Govern i amb aquests pressupostos així es planteja, i a banda, doncs, que lògicament moltíssimes d'aquestes indicacions s'han posat dins del pla de govern. El punt 7, per exemple, que és la millora de la gestió en un ens centralitzat, que en aquest cas podria servir, per una banda, primer, per a la reordenació que s'ha fet dins del departament, però després a través de l'agència.

I el punt 11, que també vull destacar-ho, el fons de patrimoni natural. En això crec que per primera vegada comencem a estar alineats societat civil conservacionista i el departament, i dic «per primera vegada» després de dècades en què han passat diferents colors polítics, des del restabliment de la Generalitat actual, l'any 80, i això també crec que és una cosa positiva.

I que lògicament ens falta moltíssim. Els companys, en aquest cas, d'aquí darrere, els socialistes, Catalunya Sí que es Pot i la CUP, han esmentat el tema de la gestió forestal, la separació entre diferents departaments. Doncs, segurament haurem de fer algun dia un replantejament global de tot això. Ara segurament no serà possible, però per exemple ara la companya Grau esmentava tot el tema de la gestió forestal i tot plegat. Aquí també és una cosa que hem de tenir en compte: si hem d'aprofitar el potencial de biomassa del país –no només el tema de les pastures, que també sap que els dos coneixem molt bé–, aquí també haurem de posar-hi l'Icaen, i a més a més si tenim l'objectiu a llarg termini, el 2050, de ser totalment independents de les energies d'origen nuclear i d'origen fòssil.

I per això també és molt important que lògicament la gestió..., en aquest cas el concepte ampli és no només gestionar un espai en el sentit tradicional del terme, sinó que ara el concepte de «gestió» també és, com bé ha comentat, decidir que aquí no fem res i que aquests espais són d'evolució natural. Però en la majoria dels espais, que són aquest 60 per cent que comentava el conseller que són espais forestals, doncs, en un percentatge molt elevat, quan no estigui protegit, hi haurem de fer coses, i fins i tot als espais protegits haurem de decidir què hi fem o què hi deixem de fer.

M'ha agradat una xifra que ha donat, que això moltíssima gent no n'és conscient: moltíssima gent es casa i se'n va de viatge a Costa Rica –moltíssima gent. Joestic segur que moltíssims dels que estem aquí presents coneix algú que ha anat de viatge a Costa Rica. La riquesa natural..., i és un país espectacular. Però, clar, quan te diuen que només tenen un 20 per cent d'espais protegits i nosaltres en tenim més del 30 per cent, clar, a la gent això li xoca.

I només veient –perquè ho vegin tots els diputats i diputades– els membres que estan aquí a la Mesa, he fet un repàs mental de més o menys d'on eren tots i tots tenen a menys de vint quilòmetres un espai natural protegit –a menys de vint–, començant per aquí, a Barcelona, començant per vostè, senyor Rabell, continuant pel secretari de la Mesa, continuant per la lletrada, continuant pel president de la Mesa i, lògicament, continuant per vostès. I això ens passa a la immensa majoria que estem aquí. S'ha de reconèixer, doncs, que alguns més a prop, uns altres menys, però també...

I ara aquí agafo una mica les expressions que ha comentat la diputada Boya, en el tema aquest que hem d'evitar que els impactes que fem com a espècie humana, en aquest cas com a ciutadans d'aquest país, tinguin el menor impacte possible. Hi ha d'ha-

ver una porositat, lògicament, de l'entorn urbà cap al natural i de l'entorn natural cap a l'urbà, i per això hem de mirar de fer una convivència entre els dos que sigui possible per a tothom. I estic segur que de mica en mica, doncs, tot això ho aconseguirem.

Permetin-me també, per a la part final..., quan ha esmentat, conseller, el tema de la pol·linització. Està clar que la pol·linització, per moltes polítiques que fem, fins i tot ni per iniciativa empresarial, no la farà ni el Govern ni la faran les empreses. Però sí que és responsabilitat de les polítiques públiques el fet que es generi un entorn en el qual la pol·linització sigui possible; pol·linització de tot tipus d'insectes i lògicament en el cas, com ja sabem, del tema de les abelles, que en alguns casos estan en una situació de risc, com podria ser el cas de la Garrotxa. Ja que avui sembla un ple monogràfic de la Garrotxa, doncs, també ho esmentarem per aquest tema.

I deixin-me també continuar amb el fet aquest que ha expressat del tema de la proposició de llei. Que sàpiga, lògicament, des de Junts pel Sí, que nosaltres, doncs, recollim el guant. Dues companyes, que hi tinc molt especial debilitat, que són la senyora Grau i la senyora Boya, han dit que s'hi sumen; espero que la resta de grups també s'hi sumin, perquè qualsevol porta que tinguem en millora de la capacitat de gestió, en millora de la protecció de l'entorn, aprofitem-ho. Segurament no és la porta que tots voldríem, amb el temps que tindrem i amb les capacitats que tenim com a autonomia, però aprofitem-ho tot.

I per això jo espero, doncs, en aquest cas, en els temps que venen, de tot aquest procés en què ens trobem ara... El senyor Terrades –aprofito un altre cop per citar-lo–, no?, ha esmentat el concepte de la «ventafocs»: jo crec que per primera vegada la Ventafocs ha trobat el seu príncep (*rialles*), que és el finançament. Per primera vegada, amb aquest fons se li planteja la possibilitat de trobar el seu príncep; si s'hi casarà o no, és una altra coseta, però de mica en mica jo estic segur que la relació anirà a més i s'acabaran enamorant, la Ventafocs i el príncep. És la primera part, i crec que arribarem a aquest final i que ens hi trobarem.

I només desitjar, ja per acabar, que espero que, en tots aquests casos que ha esmentat d'espais de protecció natural, en els propers mesos, en els propers anys, puguem incrementar-hi no només la dotació. I en això que vostè ha esmentat que tenim un parc nacional, doncs, que en tinguem desenes, de parcs nacionals –en aquest cas, «nacional» del país. I els que tenim parcs pendents, doncs, esperem que, si no són els darrers de l'autonomia, que siguin els primers de la república.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé, diputat Civit. I jo no sé per què el feia més de Shrek que no de Walt Disney (*rialles*), però està vist que mai ens acabem de conèixer del tot. (*El president riu.*)

Ferran Civit i Martí

Tothom té un secret.

El president

Té la paraula el conseller per a un torn de rèplica.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyor president. El clima és positiu, em fa l'efecte, i la primera cosa que voldria fer, senyores i senyors diputats, i portaveus en aquesta comissió, és agrair-los el to i el contingut d'allò que vostès han plantejat. Ara ho comentàvem amb la secretària de Medi Ambient: creiem que hi ha molt marge per poder teixir acords que donin molta estabilitat en una qüestió tan transcendent com aquesta.

I per això hi han hagut intervencions que han repetit un mateix fil argumental, eh?, a l'entorn del que ha plantejat inicialment el diputat Domínguez, que és... A mi m'agradaria començar amb tres elements, i em sembla que tots vostès els han esmentat.

El primer, pel que fa a l'instrument aquest que suggerim que es pugui plantejar, que és l'agència. El senyor Domínguez deia: «Expliqui'm més arguments, més raons per les quals vostès plantegen això.» Nosaltres hem fet un treball, diguem-ne, de recerca comparada: hem mirat què passa a d'altres estats, o a d'altres territoris del nostre entorn, i hem anat a buscar aquells casos que nosaltres considerem que són de major excel·lència. I en tots i cadascun d'aquests coincideix la figura d'una agència amb personalitat

pròpia i que té aquells atributs a què feia referència abans: que una agència compacta l'organigrama, compacta els equips, i independentment dels canvis de govern, o independentment de l'adscripció concreta de l'agència en cada moment, no es fractura, no es fragmenta. Aquest, per nosaltres, és un element bàsic, eh?, per tenir-ho en compte i per posar-ho en valor.

A partir d'aquí, nosaltres el que plantejem..., i aquesta és una reflexió que voldria compartir amb vostès: que és com de lenta és la tramitació d'un projecte de llei. I aquí sí que és veritat: la primera compareixença que vaig fer estava, diguem-ne, amada d'entusiasme i optimisme. Jo crec que majoritàriament el compromís de tramitació legislativa el podem garantir, però en el cas de la llei de biodiversitat en podem aprovar la memòria prèvia com a molt. I, per tant, nosaltres, més que aprovar la memòria prèvia, el que diem és: «Fem aquesta estratègia de biodiversitat i tirem endavant.»

Però tiro enrere: la dificultat de tramitar. El sistema d'un projecte de llei és tan garantista que nosaltres calculem que necessitem a l'entorn d'un any per poder-ho fer –un any. I forçant molt, molt, ens situem a vuit, nou mesos, però hi ha determinats tràmits d'informació pública que nosaltres no en podem prescindir. I aquest és un element de controvèrsia que tenim amb el Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent a l'entorn de la llei del territori. Ens diu: «Ho heu de fer molt ràpid, ho heu d'avançar, entreu-ho ja.» Ni que volguéssim no podríem mentre hi hagi aquesta figura del projecte de llei, que és de tramitació molt, molt lenta.

I per això el que plantejem és aquesta figura de la proposició de llei, perquè estem parlant d'una qüestió molt instrumental, que és l'agència. El senyor Domínguez deia: «És sorprenent que vostès, des del Govern, ens demanin a l'oposició que...» No l'hi demanem a l'oposició, li demanem en el Parlament de Catalunya que... No és a l'oposició: l'hi demanem al Grup Parlamentari de Junts pel Sí, l'hi demanem al Grup de Ciutadans, l'hi demanem al Grup de Catalunya Sí que es Pot, al Grup Socialista, al Grup del Partit Popular, al Grup de la CUP - Crida Constituent. Creiem que hi pot haver alguns àmbits en els quals això sigui possible.

Quin avantatge té la proposició de llei? Que no requereix aquest procediment tan lent d'informació pública. Ja la garantirem en seu parlamentària, i sobretot la garantirem si signem aquesta iniciativa conjuntament. I, per tant, l'acord, el que suggerim és de fer-lo abans. Si la proposició de llei és signada per tots els grups parlamentaris abans, podem garantir-ne la rapidesa, d'un tema molt concret, molt puntual, molt específic, molt instrumental, que és crear l'agència. Després ja veurem quins són els recursos afegits que hi donarem. Per tant, aquest és un primer element que volia explicar.

Per què una agència concreta? Creiem que l'experiència de l'ACA o de l'Agència de Residus són experiències reeixides. I, segon, perquè aquest sistema de la proposició de llei..., que el que creiem és que ens permetrà reforçar el consens i sobretot garantir que, amb caràcter molt, molt immediat en el temps, nosaltres puguem tenir aquest instrument operatiu i deixar, diguem-ne, aquell llegat de cara al futur. Aquesta és la raó bàsica per la qual nosaltres ho fem.

Segon element, i aquí també hi han hagut diverses intervencions, del Grup Socialista i del Grup Popular: sobre el pla de xoc. El representant del Partit Popular ho ha dit d'una manera –la senyora Xandri– més explícita; el senyor Terrades, d'una manera més genèrica. El pla de xoc vol dir revertir una tendència a no invertir –i això s'havia produït– i a no activar novament instruments de gestió, ja siguin a través dels plans especials o siguin a través dels plans rectors. I nosaltres, en aquests moments, en aquest any..., algú deia: «Però vostès què han fet aquest any?» Home, hem invertit aquesta tendència i hem reactivat la maquinària. Per nosaltres això és el pla de xoc, concretament, que vol dir: en el projecte de pressupostos que els hem presentat, doblar els recursos disponibles.

I, en segon terme, els hem explicat de manera molt concreta quins són els plans especials i quins són els plans rectors que nosaltres volem activar.

Però hem anat més enllà: hem tornat a presentar els programes d'actuació dels parcs a les juntes rectores; com els deia, s'ha doblat el pressupost de funcionament dels espais naturals de protecció especial; hem recuperat les línies d'ajuts, i això era molt important de cara a aconseguir aquesta dinamització territorial, a fer una inversió que repercutís positivament en el territori; hem recuperat l'obertura dels centres d'informació, i

hem tornat a incorporar l'educació ambiental, que l'havíem perduda. Per tant, aquests elements, les línies d'ajut, reobrir centres d'informació, la recuperació de la informació ambiental –el concurs de l'educació ambiental està en fase de licitació–, els hem reactivat.

També hem parlat del seguiment marí. Ahir mateix el Govern va aprovar la plurienalitat del seguiment marí del cap de Creus i el Montgrí-Medes. I hem incrementat un 30 per cent les aportacions als consorcis.

Tot això, totes aquestes aportacions formen part del que nosaltres en diem el «pla de xoc», que reverteix una tendència. I, per tant, què hem volgut explicar? Doncs, quins són els compromisos concrets perquè vostès els puguin avaluar de manera específica.

Per tant, tenim, per una banda, l'agència; per altra banda, tenim el pla de xoc. I la tercera qüestió amb caràcter general que volia compartir amb vostès són els recursos, que és el príncep, pròpiament dit, o la princesa, eh? –príncep o princesa, és indistint. Però aquí sí que és clau –i aquí m'adreço també al Grup de Catalunya Sí que es Pot, al Grup de la CUP i al Grup de Junts pel Sí–..., que és aquest fons específic que creem, i que, d'entrada..., i això n'estem acabant de parlar amb el Departament d'Economia i estem convençuts que n'obtidrem una resposta adequada, que el Govern oferirà una resposta adequada a aquest Parlament, de tenir uns tributs que tinguin, diguem-ne, una visió finalista: aquesta és la gran virtut que té el cànon de l'aigua o que té el cànon de residus, i que volem que tinguin aquest cànon amb relació al canvi climàtic.

I podem crear nous tributs ambientals que vagin en aquest sentit. I això no és incrementar la pressió fiscal, perquè el nivell de retorn és extraordinari, i, per altra banda, creant tributs ambientals podem, diguem-ne, buscar un reequilibri respecte d'altres tributs que no tenen aquesta funció finalista; aquesta és la idea. Quan nosaltres apuntem a crear aquests tributs que ens permetin obtenir recursos per al patrimoni natural estem explicant aquella dada: de cada euro n'hi ha nou de retorn, i em sembla que aquesta és una dada que hauríem de tenir tots present.

Quan es va crear o es va plantejar per part del Grup Parlamentari de la CUP la creació d'aquest fons, el que es plantejava inicialment és que els diversos departaments hi aportessin recursos, i vostè ha insistit en aquesta línia. Nosaltres creiem que és molt més pragmàtic agafar un tribut concret, o diversos tributs, i obtenir-ne el rendiment que es dipositi en aquest fons. Creiem que aquesta és la manera més estable de garantir el que volem plantejar plegats.

Aquests són els elements. A partir d'aquí, han sortit algunes altres qüestions, a les quals, no amb caràcter exhaustiu, voldria donar-hi resposta.

El senyor Terrades...

El president

Un segon.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Sí.

El president

Conseller, perquè tothom mantinga el relax, he de comunicar –és bon moment perquè ningú es talla i es puga fer tota la compareixença amb tranquil·litat– que dono les gràcies a la directora general i també als portaveus, perquè hem arribat a un enteniment que potser lo més apropiat és acabar de fer sense presses esta compareixença de vostè, es suspendrà la sessió i fer la compareixença lo dia 19 d'abril, data previsible de la propera sessió ordinària, abans de començar la propera sessió ordinària.

Per tant, no s'estressen; discutisquen lo que hagin de discutir, d'acord? (*Remor de veus.*)

El conseller de Territori i Sostenibilitat

És una gran aportació. (*El conseller riu.*) Jo pensava..., jo anava veient la directora Mercè Rius i tenia..., i pensava: «Bé, avui anirem a sopar tard, o hi aniran vostès a sopar...» Jo també, eh? Jo baixo al País Valencià, que demà hi tenim unes jornades, i, per tant, segur que soparem tard, avui. Però agraeixo al president aquesta deferència, i agraeixo als grups parlamentaris que s'hi hagin avingut, per poder entrar una mica més a fons en d'altres qüestions que vostès han plantejat.

Tot el debat a l'entorn dels boscos, i tot el debat –i que ha suscitat d'una manera molt intensa la diputada Hortènsia Grau– sobre el tema que la Direcció General de Forests estigui adscrita en el Departament d'Agricultura. Aquesta separació no es produeix només a Catalunya: la Comissió Europea també té boscos a agricultura i la conservació a medi ambient; això passa i passa a nivell comparat, eh?, i passa a nivell d'Unió Europea. Aquest és un model possible, entenent la gestió de boscos com a sector primari, com és l'agricultura, com és la ramaderia, etcètera; aquest pot ser un determinat relat, un determinat plantejament.

Una altra cosa és el que vostè posava sobre la taula: aquells boscos en espais protegits, aquells boscos madurs, aquells boscos que, diguem-ne, per la seva singularitat..., aquí sí que aquest és un debat que resta obert. Estem parlant d'un percentatge relativament petit de la massa forestal de Catalunya, i, per tant, ja sigui a l'entorn de l'agència, o buscant d'altres mecanismes, valdrà la pena que veiem com ho acabem cloent, eh?, i que el proper govern de Catalunya, doncs, en el seu organigrama tingui presents aquests elements. Perquè el que vostè plantejava a nosaltres ens ha semblat raonable, i en termes comparats també és raonable.

També es feia referència a la infraestructura verda. Hem creat una unitat d'infraestructura verda pionera a tot l'Estat, que està definint i executant projectes; alguns ja estan essent executats, en l'àmbit d'infraestructura verda, i d'altres, ara iniciarem la seva licitació en el marc d'una segona fase.

També s'ha fet referència al Cos d'Agents Rurals. El Cos d'Agents Rurals es coordina evidentment amb la Subdirecció General de Biodiversitat i amb el Servei de Fauna i Flora. El que sí que hem de reconèixer és que ens vam trobar una gran quantitat d'expedients sense tramitar –això és el que nosaltres ens hem trobat–, i estem fent un gran esforç per posar-nos al dia, sense que aquesta posada al dia vagi en detriment dels nous expedients que el Cos d'Agents Rurals, i a través d'altres instruments, ens fan arribar.

Però, hi insisteixo..., i el senyor Terrades deia: «Vostès incrementen el pressupost, però en canvi, amb relació a la plantilla, queden estancats.» Ho he explicat, i ho he explicat em sembla d'una manera prou concisa: tenim aquesta limitació. I això és desesperant per a nosaltres, perquè aquesta limitació de plantilla, d'incrementar personal, el tenim per fer aquesta tramitació. Ens pot passar que aquests expedients els tramitem més lentament del que seria convenient, i això és així, però, per altra banda, a l'hora de fer la gestió sobre el terreny, nosaltres tenim unes limitacions, diguem-ne, exagerades. I aquest topall hem de ser capaços de revertir-lo, i per això els demanem la seva complicitat.

En aquests moments estem tramitant tots els expedients que entren i es transformen, una part molt important, efectivament en sancions. Si volen, podem fer arribar als diversos grups parlamentaris quin és el percentatge concret d'aquells expedients que obrim i acaben en sancions; jo en aquests moments no els en puc donar la dada de manera concreta.

També es plantejava com comunicar millor aquestes dades que els he explicat, eh?, que hem compartit. Hi ha un pla de turisme dels espais protegits que pretén fomentar el coneixement de la ciutadania vers aquests espais, i per altra banda el contracte dels centres d'informació i educació ambiental, ara en licitació, que és de 3,4 milions d'euros per al període 2017-2019, també ens pot acabar d'ajudar a fer-ne aquesta difusió.

Però això jo em sembla que va més enllà d'actuacions concretes; em sembla que, si nosaltres en tinguéssim un coneixement més aprofundit, d'ofici ja ho hauríem de posar en valor. Això que ha explicat el diputat Civit, que és aquesta comparació respecte d'altres territoris, eh?: fem grans viatges a l'empara d'una gran diversitat biològica, i nosaltres aquí, sense saber-ho molts dels ciutadans de Catalunya, doncs, no hi aprofundim amb la intensitat que correspondria.

Amb relació al pla de connectivitat ecològica, en el seu dia es va decidir no tramitar un nou pla territorial sectorial, però *de facto* nosaltres estem aplicant en informes i en avaluació ambiental allò que inicialment estava concebut per formar part d'aquest pla territorial, aquest pla sectorial; per tant, aquesta és la idea. Vostès ens diuen: «Ho haurien de concretar més, hi haurien de donar major estabilitat.» Doncs, és un dels temes que evidentment ens podem plantejar.

Però en aquesta i en d'altres qüestions el que no voldria traslladar és la idea que, si no hi ha llei de biodiversitat, si no hi ha determinats plans especials, si no hi ha, si no hi ha..., és com si estiguéssim desemparats. I nosaltres tenim una legislació i una normativa que per defecte en molts àmbits, en l'àmbit mateix de l'urbanisme, ens dona molts instruments de protecció –molts instruments. Per tant no es tracta de «si no existeix aquesta normativa o aquests instruments afegits, deixem determinats espais en una situació de desemparament», això no és així. La nostra pretensió és poder-nos dotar de la completesa del conjunt del sistema.

I això ho vinculo amb la reflexió –jo l'he trobada molt pertinent– de la diputada Boya sobre el sòl no urbanitzable, i aquí ho lligo amb la llei de territori: és una llei magna, per nosaltres; és una llei que té molt a veure amb el que estem discutint avui aquí; és una llei que de fet fusiona d'altres lleis existents, és una llei que intenta agafar la Llei de l'urbanisme, intenta agafar la Llei de política territorial, la Llei d'urbanitzacions amb dèficits, la Llei del paisatge i fusionar tots aquests elements en un únic instrument.

I volem fer un canvi de plantejament respecte al sòl no urbanitzable. Fixin-se que el sòl no urbanitzable el definim per defecte: tot allò que no és urbà, tot allò que no és sòl urbanitzable, ho definim com a «sòl no urbanitzable» sense entrar a fons en elements de gestió. Nosaltres en volem canviar la denominació, volem parlar d'«espais oberts» i, des d'aquesta perspectiva, ja no que no sigui un àmbit residual per definició, sinó donar-hi una categoria específica. Aquí hi tenim els catàlegs dels paisatges, tenim les unitats de paisatge, que ens han de donar una coherència a l'hora de planificar aquests espais oberts.

I aquesta llei de territori s'haurà de dotar, com a instruments operatius, evidentment de la planificació sectorial a què hem fet referència, i també de la planificació territorial que existeix i que hem d'actualitzar. Una planificació territorial –els plans territorials parcials– que es va fer en un moment de bonança econòmica i en uns moments que hi havia una previsió de creixement de Catalunya que mai no es produirà des d'un punt de vista de població i que considerem que no és bo que es produeixi: parlàvem de la Catalunya dels 10 milions d'habitants, i això sabem del cert que no es produirà. I són plans territorials molt desenvolupistes, eh? –d'això, utilitzant el barbarisme lingüístic, se'n diria «desarrollistes»–, i d'un desenvolupisme que sabem del cert que mai no s'acabarà aplicant.

Però la llei de territori ens pot ajudar a donar un marc en el qual totes aquestes polítiques sectorials de naturalesa ambiental a l'entorn dels espais naturals tinguin molta més potència. Per tant, aquest és un altre element al qual volia fer referència.

Han sortit d'altres qüestions, han sortit... Una qüestió específica que ha formulat la diputada Xandri i que no voldria passar per alt: l'article 167. Ella ho emmarcava de dir..., i en això sí que m'agradaria també buscar la seva comprensió i la seva complicitat, d'explicar què és el que han fet i per què ho hem fet. La diputada Xandri hi posava un embolcall, de dir: «Vostès, quan gestionen els espais naturals tenen en compte el territori?, tenen en compte els actors del territori?» Aquesta és la reflexió que feia, i jo hi he entès que implícitament no tenia clar que ho estiguéssim fent.

I ho fem. És a dir, en els parcs i en els diversos espais nosaltres tenim sistemes, instruments de participació, de participació i de governança compartida. Les juntes dels parcs o les juntes dels diversos consorcis ens permeten d'incorporar el territori els ajuntaments, els diversos actors o els propietaris en la governança compartida, en el govern compartit d'aquests espais, i en la tramitació és molt garantista –molt.

Però ara faig la següent afirmació: o sigui, què hem intentat fer modificant aquest article? Donar més seguretat jurídica, perquè el que es pensava en aquests moments amb una modificació que es va fer en el seu moment de la Llei d'espais naturals és el següent: que és que cada procés... Ara anem al parc natural de les muntanyes de Prades, eh?, que ha generat aquí un entusiasme per part d'un diputat d'un grup parlamentari concret. Si nosaltres hem de fer una consulta individualitzada i una comunicació individualitzada a cadascun dels propietaris, és pràcticament impossible des d'un punt de vista operatiu. No estem parlant d'una qüestió de naturalesa política, sinó operativa: ni en un pla d'ordenació urbanística municipal no es fa una comunicació concreta i específica als propietaris que es veuran afectats per aquella modificació, i modificar un POUM o

crear un nou planejament urbanístic és molt potent i afecta d'una manera molt directa la propietat, sigui propietat urbana o sigui propietat rústica, eh?

En aquest cas ens passava exactament això. L'únic parc on hem assajat això ha sigut el Parc de les Capçaleres del Ter i del Freser, que només un 20 per cent era de titularitat privada. Però hi ha altres espais en què parlem d'un percentatge molt superior, amb una titularitat molt fragmentada: és tècnicament impossible i és un homenatge a la inseguretat jurídica haver de fer una comunicació individualitzada a cadascun dels propietaris. Aquesta és la dificultat, no és una decisió de naturalesa política, és una decisió de naturalesa estrictament tècnica. I això ens ho van requerir els mateixos serveis jurídics del Departament de Territori i Sostenibilitat, de dir: «Deixem...» Imagini's que nosaltres intentem comunicar... Aquesta propietat forestal a vegades és molt indeterminada –molt indeterminada. Si no podem acreditar que hem pogut comunicar de manera fefaent a cadascun dels propietaris, deixem la tramitació en uns termes absolutament dilatats en el temps.

I això no només passa respecte als nous espais que volem declarar, sinó respecte plans especials que volem tramitar. Entenc que vostès ens demanen que tramitem plans especials: serà molt difícil que nosaltres ho puguem fer si no revertim aquesta situació. Això deixa en una situació de desemparament aquests sectors tan importants per nosaltres com són les propietats forestals? En absolut, perquè la legislació vigent és molt garantista, i això ho dic amb molta rotunditat i donant un missatge de confiança: no farem cap tramitació d'aquesta naturalesa sense tenir en compte la veu, el criteri, justament, d'aquest sector, però ho hem de fer en uns termes que siguin raonables.

Miri, per declarar el Parc de les Capçaleres del Ter i del Freser vam haver de fer més de cinquanta reunions prèvies amb veïns, propietaris, caçadors, i això va gaudir d'un gran consens. Però, diguem-ne, a Catalunya hi ha catorze parcs declarats, i en tretze no ho vam fer i no ha passat res, no hi ha hagut una situació de desemparament. Per què ho vam poder fer a les capçaleres? Hi insisteixo: perquè en aquest cas era molt petit, aquest espai i vam tenir marge. Però això en els parcs del Montsec o en el parc de les muntanyes de Prades bàsicament el missatge que traslladaríem és: «És impossible. Trigaríem no un any, sinó dos, tres, quatre, cinc...» Aquest és el tema.

I per tant hem de buscar una posició de consens, que és: garantint els drets, subratllant la voluntat política de tenir molt en compte aquests sectors, ho hem de fer de tal manera que sigui plausible; el diccionari..., que sigui viable. I aquesta és la voluntat: no vegin al darrere d'això un criteri de naturalesa política, sinó estrictament tècnica, i que nosaltres hem intentat compartir i hem intentat plantejar.

Si finalment haguéssim de tornar a la situació anterior que volem esmenar, jo crec que aquests ritmes intensos que vostès ens demanen a l'hora de fer els plans especials, a l'hora de crear nous parcs naturals..., no ho podríem fer: ni nosaltres com a Govern ni els governs futurs que vulguin venir. I, per tant, aquest és un missatge no només per a nosaltres que governem ara, sinó per a aquells que tenen pretensions de governar algun dia aquest país, legítimament. Aquest és el tema i, per tant, el que fem va per nosaltres ara, que tenim una legislatura molt curta, però va per cadascun de vostès que intentaran governar amb bon criteri el país de cara al futur. Aquesta és la idea i aquesta és la raó per la qual hem plantejat això.

A mi em sembla que amb aquesta intervenció he mirat de donar resposta a la majoria de les seves reflexions. Només un últim tema –i acabo una altra vegada amb el diputat Domínguez–, en el sentit que l'estratègia de biodiversitat nosaltres ens la plantejarem com aquell gran espai de concertació, i per tant ens reunirem amb cadascun de vostès, els explicarem què tenim sobre la taula, els demanarem que ens aportin les seves propostes, perquè aquesta serà una molt bona base per a la tramitació de la llei.

I abans ho comentava, senyora Boya: quan un comença com a conseller, diguem-ne, està amarat d'un entusiasme extraordinari, i nosaltres hem vist quins eren alguns límits, però afortunadament encara –encara, i esperem que duri molt temps– no som conscients que hi ha alguns altres límits que siguin infranquejables, i per això amb la política que estem desplegant el que intentem és obrir horitzons estratègics. N'estem convençuts, que un dels factors més importants de modernització del país és fixar línies estratègiques d'abast generacional.

Hi ha una persona..., i aquí matisaria, seria l'únic cas que matisaria el diputat del nostre grup parlamentari, el grup parlamentari que dona suport al Govern, que deia: «No hi ha hagut una coincidència» –no sé quina expressió deia–, «una correspondència molt clara entre el món conservacionista i el Govern.» Hi han hagut excepcions, però n'hi ha una que em sembla que vostès deuen compartir perfectament, que va ser justament Albert Vilalta. O sigui, justament en l'època del primer conseller de medi ambient que va tenir aquest país, em sembla que es va arribar a uns nivells de complicitat amb el sector de la conservació de la natura d'altíssim nivell –d'altíssim nivell.

Quina virtut va tenir Albert Vilalta? Que és en molt bona mesura l'inspirador d'allò que nosaltres mirem de fer com a departament de medi ambient i que els hem convidat avui a fer: que pensem en gran –que pensem en gran. I quan es van fer aquestes tres estratègies –la de l'aigua, la de residus i la de conservació de la natura–, es va pensar en gran: no es va pensar en un govern, sinó que es va pensar en un país; no es va pensar en una generació, sinó que es va pensar en el desenvolupament sostenible, que vol dir pensar en les generacions que han de venir. Aquesta és la idea, i per tant, amb aquesta vocació de pensar en gran el nostre Govern no vol tenir cap límit.

A l'hora d'articular algunes lleis que des d'un punt de vista procedimental seran difícils, faig aquesta revisió i aquest reconeixement d'un entusiasme excessiu amb relació a la llei de la biodiversitat. Però en les qüestions de fons, en les qüestions estratègiques, nosaltres tenim molt clar que, si volem, plegats, podem pensar en gran, amb aquesta visió estratègica, i en l'àmbit de la biodiversitat hem detectat que els nivells de consens, com ha quedat acreditat, poden ser amplíssims. Ens agradaria ser un instrument més, com vostès, per fer-ho possible.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, conseller. Obrirem ara un nou torn, que eventualment potser serà l'últim, de reaccions per part dels grups parlamentaris. En primer lloc, té..., si es vol usar, clar, que no és obligatori. Jo aniré, vaja, oferint la paraula. Diputada Bravo...? O, perdó, al diputat Domínguez, que intervenia vostè? *(Pausa.)* Eficientíssim. Gràcies. Diputat Terrades? *(Pausa. El president dona la paraula a Hortènsia Grau Juan.)*

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, president...

El president

Com no.

Hortènsia Grau Juan

No, no, no és tant al conseller, és perquè crec..., vull...

El president

No m'obri un jardí, ara, eh?

Hortènsia Grau Juan

No, no obro un jardí; bé, està bé, un jardí d'hortènsies. *(Rialles.)* No, només..., molt breu –molt breu–, perquè no sé si m'han entès. Vull comentar al diputat Ferran Civit que el que demanem –i ho ha explicat el conseller en el torn, no?– no és tant tota la gestió forestal, però sí –perquè ja està clar que hi ha una part de gestió forestal que entra en el tema del sector primari–, ostres, ja que tenim aquest patrimoni que els de la Universitat de Girona s'estan trencant les banyes a defensar des de fa temps, que tenim aquests boscos singulars, boscos madurs, boscos d'evolució natural –és igual, el nom, ja ens posarem d'acord com n'hem de dir–, això, aquesta part sí que ha de sortir d'Agricultura, i hauria d'anar en aquesta futura agència, en aquest espai, perquè ho puguem gestionar amb criteris de conservació i sostenibilitat.

Llavors, és aquí... *(Veus de fons.)* D'acord, doncs, ja està.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada Grau. Diputada Boya? *(Pausa.)* Perdó, diputada Xandri, que l'he saltat, però ja sabia que no es podia quedar. *(Pausa.)* I, bé, diputat Civit.

Ferran Civit i Martí

Simplement perquè consti en acta, del fet aquest que comentava la companya Grau, que el que hem dit bàsicament el mateix, l'únic, que complementari, però ve a ser el mateix.

El president

Molt me temo, conseller, que no hi ha motiu de cap intervenció més. Així que s'agraeix molt la flexibilitat. Una altra vegada, gràcies a la directora general per l'amabilitat d'estar aquí i haver de tornar eventualment, probablement, lo dia 19 d'abril. I els desitjo a tots...

S'aixeca la sessió i molt bona tarda a tothom. (*Veus de fons.*) Se suspèn la sessió fins, probablement, al 19 d'abril.

La sessió se suspèn a tres quarts de sis de la tarda i vuit minuts.